

Revista

VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE
.....
A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA
.....

Recunoscută Persoană Morală
prin Legea din 1 Maiu 1932.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTA PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: STR. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți președinți de Onoare :

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

N. RACOTA, GH. NEDICI și A. MOCSONYI

Președinte :

Dr. I. COSTINESCU

Vice-Președinți:

GH. SCHINA și ALEX. VASILCO

Secretar General:

Colonel DUMITRESCU ALEXANDRU

Membrii - Consilieri :

BĂLĂNESCU T., G-ral BALIF E., Dr. BEJAN I., BITTERMANN JUL., Dr. BOTEZAT EUG.,
Colonel BOZAC AUREL, BRĂTIANU DINU, Dr. CĂLINESCU I. R., Căpitan CĂLUGĂRU
EUGEN, CRĂCIUNESCU CORNEL, CRAIOVEANU EUGEN, DRĂCEA M., Dr. JUVARA
ERNEST, LINȚIA DIONISIE, General MANU G. G., Dr. MEȚIANU N., OLTEANU GAVRIL,
PAVLU D., Dr. PHILIPOVICZ., PLAGINO G., POP I., POPOESCU I., Maior C. ROSETI
BĂLĂNESCU, General SAMSONOVICI, SĂULESCU N., Maior SCHNEIDER SNYDER R.,
ȘTEFAN V. V., SUȚU ALEX. Cluj, G. TELEAGĂ, TIPEI S., Dr. G. UDRISCHI, WITTING E.

Censori:

CATAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU ȘTEF.

Comitetul de lectură :

Dr. G. NEDICI, Dr. R. I. CĂLINESCU, E. CRAIOVEANU, Dr. G. SCHINA, Cpt. CĂLUGĂRU E.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la

„REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar
dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA
VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 Lei de fiecare membru.
Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii UNIUNEI

Scopurile U.G.V.R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare urmează a se grupa în jurul ei.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîn-
tovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru de 9—13 și 17—19

Sediul: STR. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI III.

TELEFON 2-51-58

TOTI VÂNĂTORII

INTREBUINTEAZĂ CARTUȘELE :

Marca „3 stele“ (fără fum)

Marca „2 stele“ « «

Marca „1 stea“ (pulbere neagră)

Marca „VULPE“ « «

Ele sunt **CELE MAI EFTINE**,
fiind **CELE MAI BUNE**.

Regularitate, penetrațiune,
grupaj strâns, iată calitățile acestor cartușe

Se găsesc în toate magazinele mai
importante din țară. Dacă întâmplă-
tor nu se găsesc, cereți ofertă :

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

SOCIETATE ANONIMĂ

BUCUREȘTI — ȘOSEAUA ȘTEFAN CEL MARE No. 45

Se poate livra și cu
armare separată a
oțelilor
țevei de
glonț.

Cel mai bun și mai efin
DRILLING fără cocoașe
al tipurilor noastre.

Noul nostru Drilling fără cocoașe

„M A R S”

G. A. FUNK & Co., Fabrică de arme, SUHL — Germania

VINDEM depozitul nostru de modele dela Uniune la prețul de cost. Printre ele se găsesc : Arme mixte sistem Bock, cu 2 țevi lisse, Drillinguri, arme cu 2 țevi lisse, expresuri (două țevi de glonț), cu și fără ejector automat, carabine de vânătoare cu repetiție, cu și fără lunete.

Execuțiuni speciale, modificări reparațiuni, urgente și efine. Oferte de prețuri la cerere.

REUNIUNEA ROMÂNĂ A PRASITORILOR DE CÂINI

Sediul: CLUJ — STR. MAȘINIȘTILOR No. 4

Aduce la cunoștința celor interesați că le stă la dispoziție în orice chestiune Chinologică și Chino-technică. Mijlocește GRATUIT cumpărări de câini, dar numai de rasă cu pedigree. Ține registrele matricole oficiale pe toată țara, pentru toate rasele de câini, pedigreeurile emise de noi fiind recunoscute ca singure oficiale în străinătate

UNIUNEA CHINOLOGICĂ CEHOSLOVACĂ (C. K. U.)

Președinte, Cpt. retr. FELIX WERLIK, BRNO, Kesselschmiedgasse 10

având contract de reciprocitate cu R. R. P. C. stă la dispoziția membrilor reuniunii în orice chestiune chinologică. A se adresa prin R. R. P. C. Contractul se poate vedea în No. 10 și 11, 1930 al Revistei Vânătorilor. La orice corespondență anexați mărci de răspuns.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

SEDIUL UNIUNEI: STR. GEN. TELL 9 bis. — TELEFON AUTOMAT 2-51-58

STUDII ȘI PROPUNERI

DREPTUL DE VÂNĂTOARE

Legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, spre a stabili dreptul de vânătoare, are ca principiu de bază proprietatea terenului.

Cum însă cerințele vânătorești nu se adaptează pe teren astfel ca dreptul de vânătoare să coincidă cu acela de proprietate, primele articole ale legii tratează tocmai despre ajustarea celui dintâi, atunci când împietează asupra celui de-al doilea.

Chestiunea este complicată, urmând a lega prin lege exploatarea unui bun extrem de mobil — care este vânatul — de unul fonciarmente imobil care este terenul. De aceea prescripțiunile conținute în articolele legii derogă atât dela principiul sacrosant al proprietății, cât și dela considerentele de ordin practic vânătorească. Legea caută evident dar timid modalitatea de a împăca amândouă considerentele, ceea ce reușește... prin sacrificarea ambelor.

Având ca țintă reglementarea vânătoarei și ocrotirea vânatului, metoda de urmat în legiferare era aceea de a soluționa fără șovăire problema vânătorească, ajustând celelalte considerente, fie chiar dreptul de proprietate, scopului principal urmărit.

PROPRIETATEA FUNCȚIUNE SOCIALA. — Sub presiunea mereu accentuată a cerințelor vieții sociale, concepția dreptului de proprietate a evoluat, astfel că astăzi subzistă numai grație compromisiurilor multiple, pe cari le-a acceptat; dar sfințenia sa coboară repede povârnișul măririlor învechite, până la rolul mai modest de funcțiune socială.

În România proprietatea a fost supusă unui atare tratament în diverse ocazii de către puterea legiuitoare. Ca pilde vădite se citează exproprierea pământului în beneficiul muncitorului, și legea proprietății subsolului.

Dacă această concepție asupra dreptului de proprietate era în așa stare de maturitate, încât să fie acceptată de mediu fără cârtire, atunci când a fost vorba de însuși fondul imobil, cum ar putea face valvă serioasă când se raportă la un bun circulant cum este vânatul, care azi e ici, mâine colo și nu devine proprietate tangibilă decât pe locul unde trece în Nirvana.

Vânatul și exploatarea lui constituie un factor economic important — mai important decât se crede încă chiar și astăzi — de aceea dreptul de proprietate a acestuia trebuie judecat cu toată seriozitatea, iar nu prin prisma snoavelor vânătorești. De altfel această preocupare își croiește în

ultimii timpî calea spre considerarea ce trebuie să i se dea de către factorii hotărâtori, astfel că prinde a lua aspecte mai serioase.

Analizându-se părerile celor interesați în cauză, sintetizând propunerile izvorâte din mediul vânătorească și ținând seamă de toate condițiunile, în care vânatul ar putea progresa ca factor de producție a țării, soluțiunea justă și practică se află numai în formula

„Naționalizarea vânatului”.

Dreptul de proprietate a vânatului odată astfel stabilit prin lege, reglementarea producției, ocrotirea și exploatarea lui se simplifică și poate deveni o realitate. Azi, când după credința celor mulți, vânatul nu aparține nimănui sau tuturor, tendința strămoșească în comunismul vânătorească, provoacă o adevărată anarhie în vânătoare, iar vânatul se rărește vertiginos.

DOMENII VÂNĂTOREȘTI. — Sub regimul proprietății mici și mijlocii, orice încercare de a ține dreptul de vânătoare legat de acel al proprietății fonciare va da greș din punct de vedere al scopului urmărit și va fi veșnic izvor de complicații juridice nesfârșite.

A se vorbi de prăsiere, de îngrijire, de ocrotire, de pază a vânatului, în condițiunile de azi este timp pierdut și va da loc doar la discuții contradictorii, fără ieșire logică.

Acuzațiunile de incompetență a organelor diriguitoare, de abuz și incurie a organelor administrative, de desinteresare și toleranță exagerată a instanțelor judiciare, precum și acele de incorectitudine a practicanților vânătoarei, se aruncă, cu și fără rost. Ele nu pot fi nici admise, nici infirmate, într-o apreciere justă, atât timp cât de la bază există o contradicție flagrantă între principiul intangibilității proprietății individuale și condițiunile de prosperare a vânatului, cu atât mai vârtos că nu se poate insista asupra proprietății individuale a vânatului, decât de acela cuprins în pacuri împrejmuite.

De altfel chiar legea în vigoare calcă principiul intangibilității proprietăților mai mici de 100 hectare, devenind excesiv de respectuoasă pentru proprietatea superioară acestei limite. Dacă această suprafață de minimum 100 hectare a fost fixată ca limită de proprietate intangibilă vânătorească individuală, numai în intenția de a nu aduce jignire

unor concepții tradiționale înrădăcinate, scopul a fost atins, acela însă de propășire a vânatului a fost direct anihilat.

A se face gospodărie vânătoarească pe teritorii mici este o imposibilitate și a spera în prosperarea faunei vânătoarești în asemenea condițiuni este o iluzie. Dimpotrivă sub regimul teritoriilor mici se produce o emulație strașnică de a extermina totul, pentru că altfel vânatul trece la vecini cari vor beneficia, dacă nu a fost ucis și luat în proprietate pe loc.

O serioasă gospodărie a vânatului nu se poate face decât pe suprafețe de cel puțin 1000 hectare la câmp și 5000 la munte și acest minimum, numai dacă pe această suprafață se găsește complexul de condițiuni naturale de existență a vânatului ca hrană, apă, adăposturi împădurite, etc, etc.

Concluzia ce se impune, dacă se urmărește serios prosperarea faunei vânătoarești, este crearea prin lege a dreptului și delimitarea pe teren a domeniilor vânătoarești, neținându-se seamă de repartitia terenului pe proprietăți individuale sau apartenență administrativă comunală, ficțiuni omenești, de cari vânatul nu ține seamă câtuși de puțin.

Această situație ideală pentru condițiunile optime

de gospodărie vânătoarească fiind atinsă, toate măsurile de detaliu, preconizate de lumea vânătoarească, ajung la puțină înfăptuirei practice, iar litera legii — disuetă astăzi, — luând ființă logică, se va putea aplica cu toată strictețea, nelovindu-se în prescripțiile ei de realitatea protivnică. O lege disuetă este totdeauna instrument anarhizat pentru educația populară, deci periculoasă.

De altfel cele preconizate cu privire la naționalizarea vânatului și stabilire de domenii vânătoarești nu sunt inovațiuni, ele sunt realizate în multe țări și nu exclusiv în acele cu tendințe bolșevizante, ci dimpotrivă.

La noi condițiunile sociale, economice, psihice ale momentului sunt favorabile unui gest hotărât, care să rezolve problema pe deantregul și fără compromisuri, neavând a desrădăcina nici tradiție seculară în materie, profitând însă că faza, prin care a trecut proprietatea funciară rurală este încă recentă. Fiecare zi ce trece complică problema în viitor prin transformarea unor concesiuni vremelnice în adevărate drepturi de proprietate vânătoarească, consfințită numai prin efectul trecerii de vreme.

Fiți prudenți în mănuierea armelor

Credem că nu este inoportun, ca acum cu ocazia deschiderii sezonului de vânătoare, să revenim asupra capitolului accidentelor de vânătoare, din nefericire relativ destul de dese la noi în țară, și cari aproape toate nu sunt de atribuit decât neglijenței sau lipsei de prevedere a vânătorilor însăși.

Așa bunăoară cine n'a avut ocazia să observe cum un vânător fumător la un moment dat își reazimă arma încărcată, cu patul pe pământ și cu țevile în piept, spre a-și răsuci o țigară, sau obosit să se oprească puțin pentru a răsufla, sprijinindu-și palma pe gura țevilor.

O mișcare nenorocită, o săritură a câinelui pe stăpân, arma se descarcă și nenorocirea e gata!

Aceasta în definitiv privește numai pe stăpânul armei, dar câte altele cari pun în rizic viața a terțe persoane!

Ne permitem deci a aminti vânătorilor noștri preceptele elementare, a căror neobservare a făcut atâtea victime:

- a) Poartă arma totdeauna cu țevile în sus, fie că este sau nu încărcată.
- b) Nu îndrepta arma niciodată către vecini, când o încarci sau o descarci.
- c) Încarcă arma numai în momentul când începe vânătoarea și ți-ai ocupat locul destinat. De îndată ce s'a terminat o bătae, descarc-o.

d) Ține arma îndreptată numai în direcția de unde vine goana, nu spre vecini.

e) Dacă un vânat scapă prin linia trăgătorilor, nu trage niciodată în linie spre vecini, ci așteaptă ca vânatul să treacă în spatele vânătorilor pentru a slobozi focul.

f) Dacă gonacii s'au apropiat, nu trage niciodată de front, ci numai după ce vânatul a ajuns în spatele trăgătorilor vecini căci prin ricoșare alicele pot produce leziuni grave.

g) Nu trage niciodată, mai cu seamă pe timp de ceață, până ce nu ai stabilit cu precizie că ai în adevăr vânat înaintea armei tale.

h) La trecerea peste obstacole, sărire de șanțuri, etc. descarcă totdeauna arma în prealabil.

i) Dacă ai căzut în cursul vânătoarei, nu uita de a descărca arma și de a verifica dacă n'a intrat cumva pe țevi pământ sau zăpadă, eventual curăță-o cu îngrijire, spre a evita spargerea țevilor și consecințele.

j) Observă regulile de mai sus și insistă cu toată energia ca și ceilalți participanți la vânătoare să le observe. În caz de neconformare, cere îndepărtarea din vânătoare a celor reclacitrânți sau părăsește ca demonstrație tu însuși vânătoarea.

ȘOMCUTA MARE

Semnele vădite de vânatul rănit

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

(Urmare)

Să aruncăm acum o privire și asupra vânatului păros — și să iau ca tip, iepurele, pentru vânatul mic.

Efectele loviturii, după organele ce au fost atinse, sunt similare în rezultat final cu cele ce am văzut la păsări. Deci orice lovituri la plămâni sau intestine vor fi mortale, după o scurgere de timp, respectiv, mai scurtă sau mai lungă. Să examinăm câteva din semnele ce se vădesc la bietul urechiat. Nici aici nu insist asupra atitudinilor iepurelui căzut în sgomotul armei. Sunt numeroase și destul de cunoscute la un vânat atât de urmărit: de la „tumba” clasică a iepurelui dat peste cap (fig. 4), până la cel rămas trăsnet, pe loc, fără o mișca-

Fig. 4

Fig. 5

re în plus, înțepenit brusc ca sub un efect subit de tetanos, se eșalonează o întreagă gamă de atitudini, sub lovitura fulgerătoare a alicelor. Atrag deci numai atenția asupra semnelor cari indică vânătorului că trebuie să urmărească piesa, fie din ochi, la câmp deschis, fie la urmă sau cu câinele în teren acoperit, de câte ori a avut impresia că a nimerit sau a observat unul din semnele ce notez mai la vale.

Un iepure care acuză primirea loviturii printr-o ușoară contractare a trupului, destul de fugitivă de altfel, unită adesea cu o sporire a vitezei de fugă, indică lovitura la pământ. Urmărind cu privirea iepurele ce a marcat acest semn, se mai poate câteodată observa încă un semn care confirmă pe cel dintâi: din fugă, iepurile își trece repede un picior dinainte peste bot, parcă și-ar „ster-

ge nasul”. Este un semn absolut sigur de începutul hemoragiei care-i podidește pe nări. Iepurile va cădea în toate cazurile, iar sângele de culoare deschisă și spumos din nări ne va confirma originea loviturii. Până în actul final al morții, iepurile își încetinează fuga, mișcările îi devin mai sacadate, se oprește, se așează pe picioarele dinapoi, pornește iar, șovăelnic, se oprește, se clatină — până la asfixia completă care-l birue.

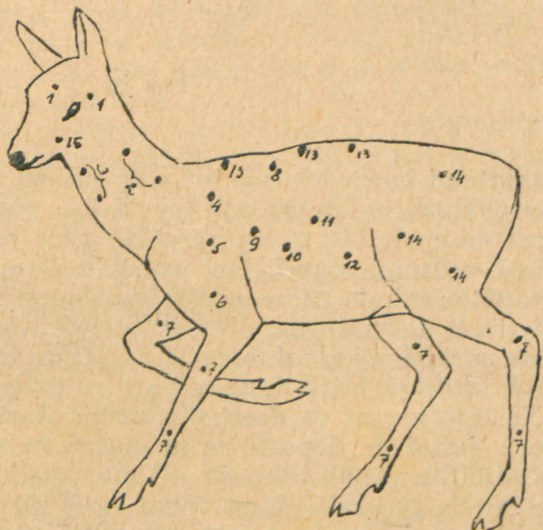
Lovitura la intestine, și ea mortală după cum am spus, se manifestă altfel. Semnul caracteristic este o bruscă tensiune a corpului, fugitivă dar bine marcată, iar alte ori o scuturătură din tot trupul, foarte bine vizibilă la o piesă mai apropiată. Vânătorul să nu slăbească din ochi un iepure care a marcat aceste semne, căci iepurile va cădea, câteodată foarte departe, dar va cădea. Vânătorul are datoria să-l găsească și să-i curme suferințele la nevoie. Un aspect cu totul caracteristic al iepurilor astfel loviți este înfățișarea lor „cocoșată” ce o vădesc în mersul lor mai departe. (Fig. 5). Ghe-

boși, înaintând încet dela un timp, în salturi mici, vizibil suferinzi, se opresc din loc în loc, pornesc iar, încet, cu ghebul în spate. Lăsați în pace, se vor opri după un timp, răpuși. Dar urmăriți de aproape de vânător sau de câine, acești muribunzi regăsesc adesea o ultimă svârcolire de energie, de putere și de curaj în ciuda durerii, și vor țâșni în plină viteză, destinși, într-o fugă ce pare cu totul normală. Nu este exclus ca acest din urmă efort să-l ducă încă destul de departe ca să moară în afară de posibilitățile vânătorului de a-l mai găsi. Reamintesc regula generală că un vânat va fi căzut cu atât mai aproape, cu cât a fost mai puțin urmărit imediat după lovitura primită. Excepții la această regulă nu văd decât cazurile ranei la picior sau ranei care numai amețește vânatul. Un iepure tras

din spate, alicit la... dos, pornește cu iuțeală îndoită, ca biciuit de foc, dar nu va cădea mai niciodată, dacă vre-un proiectil n'a interesat și alte părți mai delicate decât... împrejurimile coadei.

Am examinat până acum câteva din semnele ce vădește vânatul mic sub lovitură de alicie. Vânătorul observator va ști să tragă, netăgăduit, foloase din cunoașterea lor. Incomparabil însă mai importante sunt cunoștințele despre semnele acestea, când e vorba de *vânatul mare*. Dacă, pe de o parte, aceste semne sunt mai ușor vizibile, intervine însă acum pentru vânătorul corect îndatorirea de a nu provoca, conștient, unele din ele. În adevăr, nu mai suntem acum la discreția hazardului loviturii de alicie, nimerind fără control „unde vor ele”, ci suntem stăpânul unui glonț precis și al alegerei locului din trupul vânatului unde am hotărât să lovim. Nu ne mai este deci permis, să provocăm conștient răni „urâte”. La vânatul mare, vânătorul care nu are cunoștință de semnele vădite de vânat și de importanța lor, nu va putea duce nici când la bun sfârșit delicata operație a urmăririi și găsirii vânatului rănit. Iar trăgătorul care nu știe să-și plaseze lovitură și care nu știe să-și găsească vânatul rănit, nu e vânător, sau în tot cazul, nu e vânător corect. Semnele de marcarea loviturii, cunoașterea felului de sânge lăsat, a părului găsit, a urmelor și aspectul lor, cunoașterea locurilor de oprire, de cădere, etc., sunt tot atâtea indicii numai decât necesare de știut, de interpretat, de folosit. E aci o vastă materie de tratat. Chiar o întreagă carte, consacrată numai acestor chestiuni ar fi încă voluminoasă. Pentru rezumatul ce-l încerc în cadrul acestui articol, cred că nu pot face mai bine decât împrumutând noțiunile necesare vânătorului, unui excelent specialist. Le reproduc deci din „Urmărirea vânatului rănit”, articol publicat acum 8 ani de „Revista Vânătorilor” sub semnătura autorizată a d-lui C. A. V. Popescu, unul din cei mai talentați și mai buni cunoscători al problemelor vânătoarești dela noi. Articolul este destul de vechiu pentru a fi ignorat de cetitorii mai recentți și... uitat de cei mai de demult... Citez deci următoarele, relativ la semnele vădite de vânatul mare, lovit de glonț.

„...Semnele din cari vedem dacă vânatul este rănit sau ba, le voi descrie cu ajutorul figurei alăturate. (Fig. 6).

Lovitura la cap (1), dacă a atins creierii este absolut mortală, dar dacă n'a atins decât în corn, deși vânatul cade și atunci, însă se ridică repede și

este pierdut pentru vânător. Cea mai groaznică lovitură este în falcă (15). Vânatul astfel rănit are destulă putere ca să fugă și să trăiască, până ce moare de foame. Rana i se umple de insecte și de viermi cari îi pricinuesc chinuri de nespus. Ca să se evite această grozăvie să nu tragă niciodată la capul vânatului. Lovitura se poate însă aplica, dar numai de vânătorul cu mână sigură, dacă găsește zăcând încă viu vânatul rănit, pentru a-i da lovitură de grație. Lovitura în gât este absolut mortală și trânteste vânatul pe loc, dacă este lovit în vertebre sau în trahee (2 și 3). Dacă sunt rupte numai arterele, atunci vânatul deși fuge, se culcă după câțva timp și moare. În acest caz sângele stropiște împrejurul urmei și este de culoare roș deschis. Lovitura în vine și în gâtlee este rea, deoarece vânatul fuge încă foarte departe și de regulă se pierde. Sângele îi cade în stropi mari înaintea urmei și este de culoare roș închis. În gât se trage numai de la distanțe mici și numai dacă celelalte părți ale corpului sunt acoperite. Cea mai sigură și vânătoarească este lovitură la lopățiță (5). Vânatul lovit astfel, cade ceva înainte, apoi se ridică în picioarele dinapoi, iar dacă mai are puțină putere fuge foarte repede, fără să dea atenție obstacolelor — adică pierzându-și deja firea — și cade mort la câțiva pași. La locul unde a stat vânatul găsim sânge roș închis, din inimă, lângă urma piciorului dinainte, păr scurt și niciodată bucăți de os. Dacă glonțul a intrat ceva mai sus (4) și atinge măduva spinării, atunci vânatul cade mort pe loc. În cazul invers (6) glonțul trece sub inimă, vânatul cade în genunchi, se scoală repede și fuge vreo 200 de pași. Se culcă și după o jumătate de oră nu se mai poate scula. Mai poate trăi însă câteva ore. Și această lovitură este sigură și se poate socoti printre cele bune. Sânge și păr ca la 5. La lovitură în plămânic (9 și 10) vânatul semnalează ca la lovitură în lopățiță, svârlă însă și cu picioarele dinapoi. Dacă sunt răniți plămâni, atunci sângele cade în stropi mari, spumoși, lângă urmă. Vânatul se oprește adeseori în loc ca să tușească, umplând ramurile cu sânge. Din ficat curge sânge negricios și e stropit împrejurul urmei. Și aceste lovituri sunt încă bune, deoarece silesc vânatul să se culce după o distanță mai scurtă, iar urma este ușor de găsit, fiind mult sânge. Deși mortală, una din cele mai rele și urâte lovituri este în burtă (stomac, mațe, 11 și 12). Vânatul astfel lovit svârle din picioarele dinapoi, apoi pleacă cu spatele gârbovit. Sângele este roș deschis și amestecat cu rumegătură. Suferind groaznic chinuri, vânatul fuge încă mult și foarte des se pierde. Vânatul rănit în picior (7) cade în partea piciorului lovit, apoi pleacă, șchiop, însă destul de repede. În locul unde a stat găsim sânge roș deschis, și, dacă e distrus osul, bucățele de os. În acest caz trebuie să dăm imediat drumul câinelui, care ajungându-l, forțează vânatul să se oprească, iar vânătorul îi poate aplica lovitură de grație. Altfel este negreșit pierdut. Dacă e lovit șoldul (14) vedem aceleas semne ca la 7. În ambele cazuri auzim sunetul glonțului când lovește vânatul, parcă ar fi isbit în ceva de lemn. În celelalte cazuri acest sunet este mai surd, ca o lovitură într'un sac plin. Când glonțul atinge coloana vertebrală dar nu distruge măduva (8 și 13), atunci vânatul cade în sunetul armei, culcându-se pe spate, ca la lovitură 4, însă se și ridică repede și pleacă, vindecându-se în scurt timp... Dacă după tragere vânatul face câteva sărituri, apoi stă pe loc, par'că s'ar orienta, atunci el

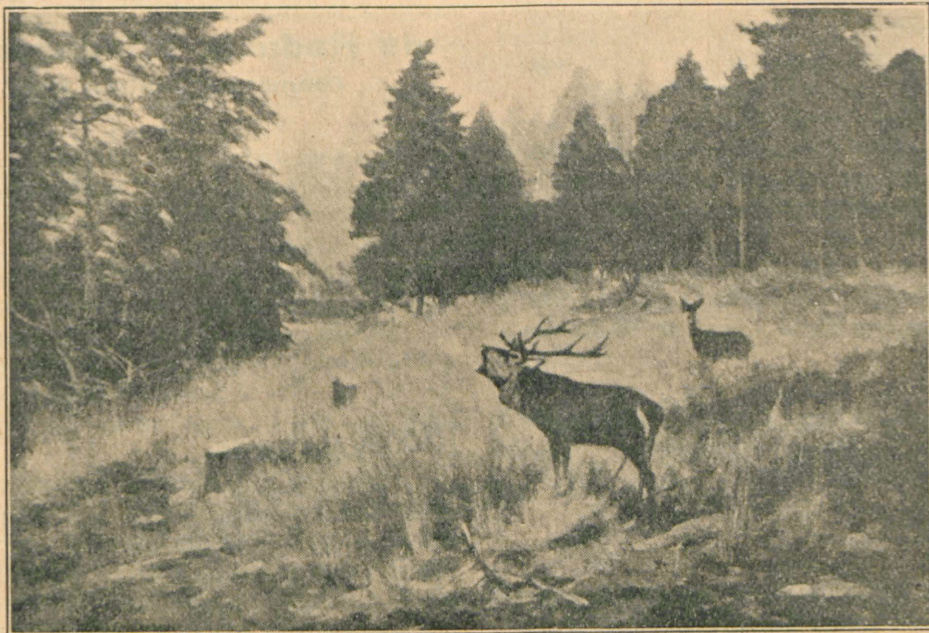
este în sănătate deplină. Vânatul rănit niciodată nu se oprește să privească în jurul lui. Datoria vânătorului este în tot cazul să-și aleagă bine punctul din trupul vânatului unde vrea să tragă. Dacă vânatul stă cumva nu cu latul, ci cu fața către noi, atunci îl țintim în mijlocul pieptului, această lovitură având acelaș efect ca și la lopătiță. Din na-poi, pe cât se poate, să nu tragem. Mai bine să aș-teptăm până ce vânatul își schimbă poziția. În cel mai rău caz, dacă credem că e absolut necesar să tragem, țintim la punctul unde gâtul iese din spi-nare, ori cu vre-o 3-4 palme mai înapoi, iar nu sub coadă...”

Trebue să limitez aci citațiunile din acest ex-celent articol, unde fiecare frază e un învățământ, și să neglijez cu totul întreaga parte care tratează despre urmărirea vânatului și găsirea lui.

Incheiu aci aceste însemnări, din al căror an-samblu sper că se poate desprinde importanța cu-noașterii semnelor vădite de vânatul rănit, cunoa-ștere fără de care practica și roadele vânătoarei sunt incomplete.

Erata: Dintr’o greșeală de culegere la tipar în partea întâia a prezentului articolu, apărută în nu-mărul 8 al Revistei, s’a omis două rânduri, ceea ce schimbă tot înțelesul. Textul prezentat de autor su-nă astfel :

„Este iar exact că se pot observa semne la unele păsări, ce nu se vădesc niciodată la altele. Ca să exemplific: n’am văzuț niciodată potârniche, pre-peliță, sitar și nici multe alte păsări mai mici sau chiar mari de apă, „scuturându-se” cum fac câte-odată...” etc.

BONCĂNITUL

Termen vânătoresc care, prin sonoritatea expresiei, s’ar raporta mai degrabă la un înțeles de ceartă, evocă totuși pentru vânător un șir de în-cântătoare tablouri, de neuitat pentru acei ce au avut prilejul să audă boncănitul.

Cam dela mijlocul lui Septembrie, timp de o lună de zile, la răsăritul și către apusul soarelui, are loc boncănitul.

În decor feeric de toamnă, în faptul zilei și în amurg, sub ploaie piezișă de raze policrome, Cerbul, zeul cynegetic al Carpaților noștri, își buciu-mă chemarea lui de dragoste: e epoca „boncănitu-lui”.

Măreția tainică a naturei, mugetul nostalgic evo-cator de doruri a falnicului amarez, pune atâta vrajă în sufletul spectatorului care are rarul prilej de a asista discret din culise la acest scenariu, în-cât amintirea de mai târziu îi înrourează ochii și îl repune cu gândul iar în acele momente de far-mec negrăit.

Boncănitul de n’ar mai fi, câtă poezie, ce po-doabă ar dispărea din Carpații noștri.

Cerbul carpantin are o reputație mondială în lu-mea vânătorescă, mulțămită faptului că n’a dege-nerat încă, ca în alte părți, fiind pus în condițiuni de traiu deosebit de prielnice firei sale.

La noi mai degrabă Cerbul este periclitat din lipsă de protecție și — după părerea personală a unora — din cauza greșitelor măsuri prohibitive.

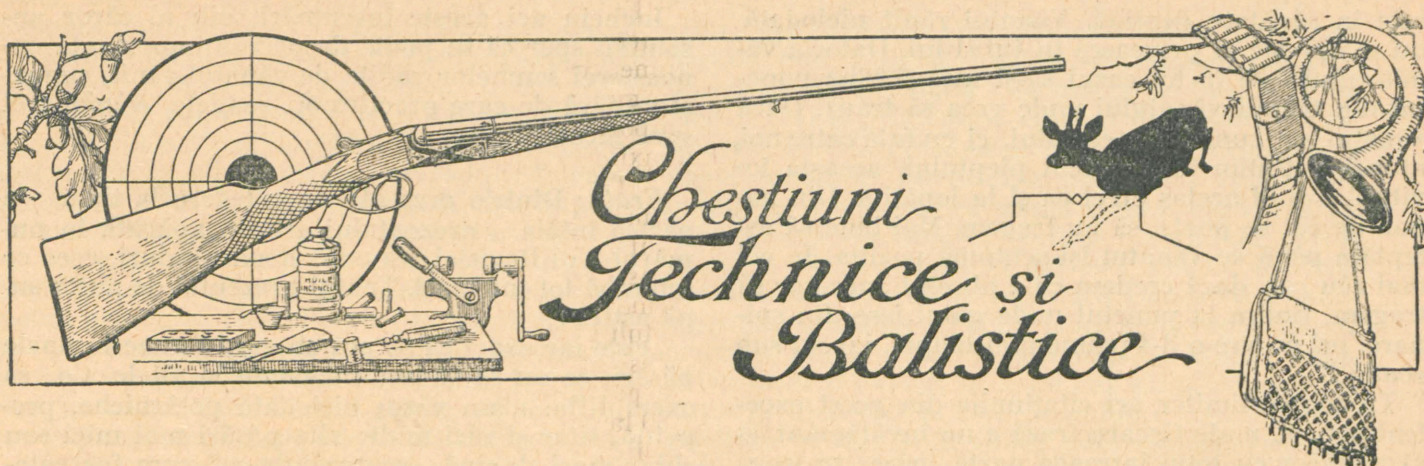
Nu în scopul unor discuțiuni în contradictoriu se evocă aci „boncănitul” ci pentru a da publica-ției apelul, izvorât din fundul sufletului a doi vâ-nători de rasă.

Domnii Philipovici din Cernăuți și Olteanu din Reghin, ambii membri în consiliul Uniunii Gene-rale, bat la toate ușile spre a obține liniștea necesară la desfășurarea nestingherită a boncănitului.

Se cere ca lucrările de curățire a pădurei, ex-ploatările, pășunatul vitelor în poeni, hoinăreala câinilor în fundurile tănuite ale munților să înce-teze în preajma răscrucilor de întâlnire a cerbi-lor, cel puțin în perioada boncănitului.

Cunoscători ai intereselor celor ce trăiesc din produsul munților, domniile lor demonstrează că aceste interese n’ar fi lezate, dacă cu bunăvoință dar cu hotărâre s’ar reglementa respectarea liniș-tei în anume teritorii delimitate din fundul mun-ților.

Păstrarea cerbilor nu e numai chestiune senti-mentală, ci și una economică, în cazul când ex-ploatarea vânătoarei lor s’ar face în așa fel, cum se practică în alte părți, unde pe departe specia nu prezintă atâtea calități prețuite de vânători.

Lungimea țevelor armelor de alice

de Radu D. Mihăescu-Alexandria
(Domnului Căpitan Alex. M. Enescu)

Dintre cauzele multiple, permanente sau schimbătoare, care hotărăsc sau modifică în special tirul unei arme, lungimea țevelor este dintre cele însemnate.

Variațiunea lungimii țevelor nu lasă neschimbat nici unul din factorii care caracterizează tragerea așa că, vom examina pe rând cum lungimea țevelor influențează:

- a) Viteza.
- b) Tirul: direcția imprimată alicelor, procentul alicelor în țintă, regularitatea de repartiție, penetrația.
- c) Reculul.
- d) Precizia ochirii.
- e) Maneabilitatea.

Din practica vânătorii, unii din acești factori se desprind în caractere generale; pe aceștia îi precizează tehnica, iar ceilalți rămân exclusiv în domeniul ei.

Viteza, cu care începem, e dificil de apreciat practic, deși una din consecințele ei, penetrația, pe care o influențează direct, ne poate arăta comparativ, variațiunile ei.

Evaluarea exactă a vitezei chiar în balistică e o chestiune oarecum delicată. Din mulțimea de cauze care modifică viteza, în care țevele intră cu dimensiunile interioare transversale și de lungime, vom cerceta, în cadrul subiectului, numai lungimile de țeavă.

Experiențele făcute au fost numeroase: unele (Verney Carron la Saint-Etienne), cu țevi formate din mai multe tuburi, care permitea lungirea sau scurtarea țevelor prin scoaterea tuburilor de mijloc și păstrarea celor care aveau chokul; altele (F. Courally) servindu-se de aceleași țevi cal. 12, lungi la început de 80 cm., pe care le-a scurtat treptat până la 64 cm. cu câte 2 cm. și cărora le-a reînșurupat acelaș chok care forma piesă aparte. Aceaș încărcătură din aceaș pulbere a dat pentru cele 9 dimensiuni de țeavă (dela 64 la 80 cm.), viteze care au descrescut pe măsură ce țeava a fost scurtată.

Viteza crește în raport direct cu lungimea țevii.

Țevile cele mai scurte, dau pentru aceleași încărcături vitezele cele mai mici.

Aceașă lipsă a țevelor scurte o poate împlini cartușul. Nu insistăm. Chestiunea cade sub alt titlu.

Trecem mai departe la chestiunea mai importantă a tirului.

Direcția imprimată alicelor este pentru dimensiunile extreme de 64 cm. și 80 cm. defectuoasă.

Menționez în trecut că lungimea de 65 cm. nu o are numai drillingul cu țevele de alice în general de cal. 16, dar și arme cu două țevi de alice cal. 12: sunt așa zisele arme ușoare — „typ Plume” — stabilite la 2.400 kg.

Direcția imprimată alicelor este, pentru lungimile de țeavă de 65 cm., insuficientă. Unele din alicele jerbei sunt dirijate pe direcții laterale, dând lovituri izolate, mai departe de centrul grupării decât ar trebui. Dela 65 cm. la 78 cm. direcția imprimată alicelor devine din ce în ce mai bună. Și gruparea urmează aceaș îmbunătățire.

Țevile superioare lungimii de 78 cm. cad în păcatul celor scurte dar din alte motive.

Griffith, fostul Director al Companiei Schultze, a arătat că, în țevele superioare lungimii de 78 cm., alicele deformate de frecarea îndelungată de pereții țevii, părăsesc conul jerbei și se plasează, în afara țintei. Traectoria lor e o curbă strâmbă. Tirul executat într'o placă de ceară destul de întinsă și groasă ca să rețină toate alicele încărcăturii, i-a permis să constate că alicele din afara cercului de 76 cm. diametru se găseau deformate și cu atât mai departe plasate de centrul grupării, cu cât erau mai deformate. Nici în armele cu țevi scurte, din cauza presiunii, a isbirii în conul de racordare și conul chokului, alicele nu își păstrează sfericitatea. Țevile peste 78 cm. însă, accentuează sensibil acest defect care influențează gruparea.

Dar lungimea țevelor influențează și precizia în înălțime a tirului. Banda superioară obligă țeava la o vibrațiune prin rezistența pe care o opune deasupra, rezistența opusă de banda inferioară fiind mult mai mică din cauza diferenței de dimensiuni dintre cele două bande. Amplitudinea acestor vibrațiuni depinde de lungimea țevii.

Aranjarea liniei de ochire, ținând seamă de aceste vibrațiuni, ca și a poziției celor două țevi una față de alta, ale căror axe se întâlnesc la cea

2,50 m. e o chestiune profesională a fabricantului. Chestiunea nu ar părea de interes practic. Tirul însă prezintă iregularități: centrul loviturilor coboară uneori simțitor. Și afară de aceste coborâri accidentale, care sunt obiect de temere pentru trăgătorii la tir de porumbei, mai e încă ceva. Generalul inginer Faure-Biguet, după numeroase experiențe făcute la Școala Națională de Tir (Franța), a arătat că o armă bate cu atât mai jos cu cât încărcătura e mai mare. În cazul acestor încărcături în special, uzajul sistemelor de închidere a armelor basculante accentuează scoborârea tirului. Vibrațiunea țevii producându-se în jos, obligă țeava să basculeze pe axul său până când aderența și flexiunea zăvoarelor atinge maximum. Încărcătura de plumb părăsește atunci țeava în direcția punctului vizat, dar simțitor mai jos. Scoborârea tirului se produce în special la armele lungi.

Randamentul, este din tot ce ține de tir, cea ce e mai mult influențat de lungimea țevilor. Există o variațiune pronunțată a randamentului, după lungimea de țeavă, prin întrebuițarea aceleaș pulberi.

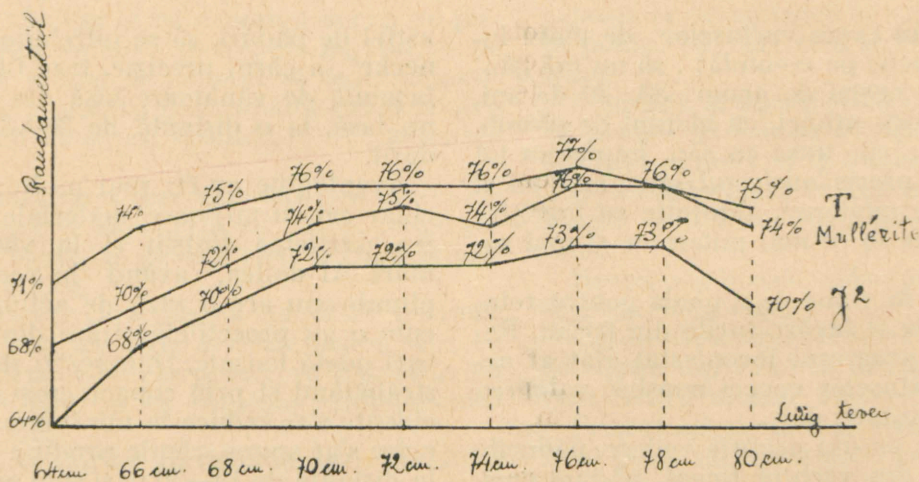
Dar chiar practica ne arată destul de convingător că, o variațiune a randamentului și a vitezei ne-o dă chiar aceeaș armă, prin întrebuițarea de pulberi diferite. Redau grafic cele mai semnifica-

76 la sută pentru lungimea de țeavă de 78 cm. Practic, desigur, pentru lungimi învecinate, variațiunea randamentului nu se resimte. Dar graficul nu mai permite să constatăm un fapt de mai mare importanță: fiecare pulbere dă randamentul ei maxim la lungimea de 76-78 cm.

Tot la această lungime se constată și cea mai bună regularitate de repartiție. Alături de viteză, sunt motivele pentru care aceste lungimi au fost consacrate armelor de întrebuițări speciale: armelor de tir la porumbei și celor destinate vânătorului de apă. Primele, în totul stabilite pentru acest scop, crează trăgătorului toate avantajele care pot decurge din construcție. O grupare strânsă (80 la sută) și cea mai bună distribuție se obțin cu țevi de 76—78 cm.

Buna distribuție e cea ce e mai greu de obținut și e calitatea cea mai importantă a acestei clase de arme, la care rezultatele trebuie să fie uniform bune, pentruca nici o lovitură să nu fie astfel, ca să poată scăpa o pasăre la distanțe obișnuite cauzând trăgătorului pierderi importante din cauza unei lovituri slabe, datorite armei.

Arma robustă, destinată bălții, căreia natura vânătorului îi impune tirul de distanță, procură cu țevi de 76 cm. cel mai bun randament al unei încărcături normale.

tive din rezultatele de tir cu diferite lungimi de țeavă, obținute de Courally, vechi fabricant și expert armurier pe lângă Tribunalul Senei.

Experiențele au fost făcute în modul pe care l'am menționat la viteză. Modul tehnic de exprimare a rezultatelor obținute constă, ca de obicei, în indicarea numărului la sută din încărcătura de alică, conținute într'un cerc de 76 cm. diametru, la o distanță de 36.50 m. Randamentul fiecărei lungimi este media a patru lovituri. Pe aceste date medii am construit curba mediilor grupări.

Fiecare curbă reprezintă față de lungimea țevii, variația grupării dată de pulberea considerată. Modul variațiunii ca și valoarea minimă sau maximă a randamentului e diferit dela o pulbere la alta; ele rămân specificele pulberii. Pentru o aceeaș lungime de țeavă fiecare pulbere are randamentul ei. Există totuși pulberi care să dea acelaș randament însă pentru o anumită lungime de țeavă. Lungimea de țeavă e matematic dată de abscisa punctului de întâlnire a curbelor ce reprezintă variațiunea randamentului pulberilor considerate. În cazul de față, pulberea „T” (franceză) și pulberea belgiană „Mullerite” dau acelaș randament de

Dar țevile scurte nu pot ele da un bun procent? Nu pot da o bună repartiție? Și una și alta pot fi obținute cu țevi minuțios forate. Arma cu țevi scurte poate fi o armă de mare randament. Însă această calitate a țevilor, care cere bun material și mai bun foraj ridică arma în categoria armelor fine.

Pentruca să nu se strecoare vreo neînțelegere, reamintim că, variațiunile randamentului în raport cu diferite lungimi de țeavă, menționat mai sus, sunt rezultatul unor experiențe făcute cu țevi de diferite lungimi care au avut însă acelaș foraj și exact acelaș chok. Ameliorarea tirului țevilor scurte deci, e rezultatul unui foraj superior, de care au neapărată nevoie pentru a se putea apropia de tirul armelor cu țevi lungi.

Peneștrăția urmează variațiunile vitezei de care depinde direct. Cunoscând aceste variațiuni, de care s'a vorbit, putem spune ca și pentru viteză că, *penetrația crește în raport direct cu lungimea țevii.*

Recul și el suferă influența lungimii țevilor. O armă cu țevi scurte e în acelaș timp o armă ușoară. De cele mai multe ori prea mica greutate

față de calibru, care de altfel se face și în detrimentul solidității ocazională un recul excesiv. E ceea ce se întâmplă în general la armele cu țevi scurte. Modificarea încărcăturii, care printre alte mijloace poate corecta reculul exagerat, convine armelor cu un randament destul de bun pentru a rămâne satisfăcător.

Precizia ochirii e mai mare tot la armele cu țevi lungi.

Maneabilitatea însă, fără să putem spune că lipsește armelor cu țevi lungi, rămâne o calitate a armei scurte, care — pe lângă altele — o face proprie vânătorii la pădure, unde se trage repede și aproape. Dar arma scurtă nu aparține exclusiv acestui tir. Nu ar fi bine spus că e arma de întrebuințare specială la tirul de mică distanță, pentru că în vânătoria obișnuită, arma scurtă, dar arma scurtă bună, își găsește o întrebuințare des-

tul de întinsă, pe care o justifică rezultate satisfăcătoare.

Arma de dimensiuni mijlocii, cu țevi deci de cca. 72 cm. (pentru cal. 12 despre care de altfel dela început a fost vorba exclusiv) aduce încă mai bune servicii acolo unde calitățile armei lungi nu sunt stăruitor cerute, în vânătoria obișnuită, în vânătorile de tot felul ale posesorului unei singure arme.

La capătul acestei înșiruri ne-am putea întreba ce putem găsi practic din tot ce ne-a desvăluit teoria. Căci în general, pentru un vânător, chestiunile de teorie nu au decât importanța pe care le-o dă valoarea lor practică. Cele de față își găsesc utilitatea în alegerea armei, care poate crea vânătorului mulțumirea lucrului bine ales dar și mahnirea înșelării, la cumpărare deci, când va trebui să știe pentru a se fixa și asupra lungimii de țevi, cărei întrebuințări îi este arma destinată.

Glonțu Brennecke

Nu pot astăzi, în epoca cartușelor de mare iuteală (960—1000 metri pe secundă), să nu mă gândesc la vânătorii noștri de acum 30—40 de ani, cari cu armele lor de atunci, cu glonțul de plumb, rotund, învelit în cârpe unse cu său, împușcau tot așa de bine și de precis mistrețul sau ursul, ca și noi astăzi cu arme moderne, ghintuite cu îngrijire și cu cartușe din ce în ce mai puternice și mai savant combinate.

Firește, departe de mine de a pleda pentru reînțoarcerea la armele și încărcăturile din trecut. Recunosc pe deplin progresul incontestat atât al armelor cât și al cartușelor epocii noastre, valoarea și deosebita lor utilitate, dar...

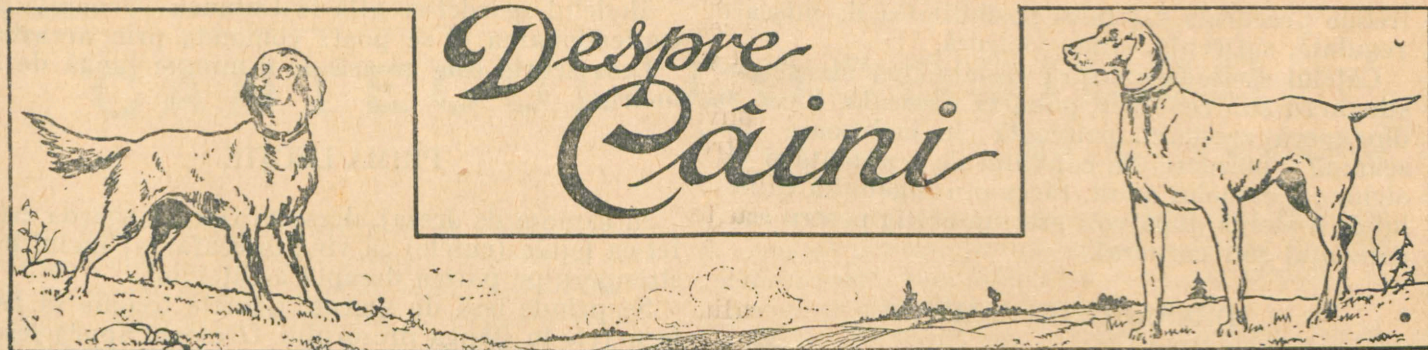
După cât cunosc eu din proprie vedere, pădurile de deal și munte din vechiul Regat, păduri crescute și lăsate în voia Domnului, necurățate de tu-făriș, mărăcini și altele, cari nu permit ochiului vederea cu precizie în spre interiorul pădurei la o distanță mai mare de 15—20 de pași, mă întreb nu este oare mai nimerit, în cazul unei goane în

astfel de păduri, să se întrebuințeze glonțul „Brennecke”, a cărui precizie, tras fiind dintr'o armă obișnuită de vânătoare însă din țeava choke-bored, nu lasă, la o distanță de 30—35 pași, nimic de dorit.

Avantagiile ar fi mai multe: în primul rând chiar cei cu mijloace materiale mai reduse ar putea participa liniștit și la vânători de animale mari. Al doilea, având în vedere că glonțul de plumb nu are o rază de acțiune atât de întinsă cum o au proiectilele trase din țevi ghintuite, — cari odată lansate, Dumnezeu știe unde pot ajunge străbătând și prin copaci groși — pericolul de accidente s'ar reduce la minimum. În al treilea rând, orice s'ar spune, rănilor produse de un „Brennecke” la distanță de 15—30 pași sunt așa de considerabile, sângerarea atât de puternică, cum nici un alt proiectil nu le poate produce în așa măsură, încât de obicei animalul rămâne în loc, rare, foarte rare ori dacă mai poate face câțiva pași.

SOMCUTA-MARE

Vânătoarea și câinele de vânat

În deobște vânătorii noștri pun mare preț pe armă și muniție, dar cu foarte rare excepții să pasionează pentru câinele de vânătoare.

Totuși rezultatele vânătoarei nu depind atât de luxul armei, cât de calitatea și dresajul câinelui, bineînțeles atunci când e vorba de vânătoarea individuală sau în grupuri mici, iar nu de expediție de măcelărire.

Cu o armă de duzină vânătorul se obișnuiește și trage bine, pe când cu câine prost își amărăște existența sa de vânător și își descarcă nervii pe pielea nevinovatului animal. Nu trebuie ignorat, că pe teren odată ce ajungi la punctul să bați câinele, este mai bine atât pentru tine vânător cât și pentru el să-i schimbi menirea, lăsându-l să păzească curtea.

Pretenția unora de a cere câinelui mai multă rațiune și stăpânire de sine decât sie însuși, este o naivitate, iar a-l brutaliza pentru vina ta proprie este o sălbătecie gratuită.

Numai vânătorul care posedă un câine de rasă, bine dresat și adaptat firei și obiceiurilor sale, cu sentimente prietenoase reciproce, va cunoaște tot farmecul vânătoarei și va constata randamentul cheltuelilor făcute.

Putând servi cetitorilor Revistei un tratat original de dresaj și conducere a câinelui de vânat, socotim că este interesant de a-l da publicității.

Acei vânători cari vor avea timpul și răbdarea necesară, vor putea cu succes să-și dreseze singuri câinele; ceilalți vor învăța cum se conduce un câine pe teren, astfel că și unii și alții vor avea folos de a urmări cu atenție rubrica din Revistă, care va trata chestiunea în 10—12 capitole.

REDACTIA

Dresarea și educația câinelui

Generalități. — Toți autorii, cari tratează despre dresaj, sunt de acord asupra faptului că animalul trebuie să fie complet dezvoltat corporal și intelectual înainte de a fi supus dresajului.

Ceeace pare curios este că cea mai mare parte din autori încep a trata deadreptul despre dresaj, neglijând complet de a descrie — chiar pe scurt — regimul de creștere și educație la care trebuie supus cățelul în epoca care precede vârsta dresajului, ca și când acesta ar fi fără deosebită importanță.

Dimpotriva convingerea mea este că primul an al vieții câinelui și împrejurările în cari s'a dezvoltat nu sunt numai de o mare însemnătate, dar sunt chiar hotărâtoare pentru dezvoltarea sa ulterioară

și calitățile ce va putea exterioriza în practica menirii sale.

Pentru înțelegerea afirmațiunii acesteia să ne gândim că în acest prim an al existenței, câinele ajunge la complectă dezvoltare a scheletului și la creșterea sa normală, deci că de acest an atarnă toată vigoarea fizică de care este apt animalul. Prin urmare nu cred că e nevoie de o largă demonstrație, spre convingerea oricui că această epocă este hotărâtoare pentru viitorul câinelui și că ea se raportează la dezvoltarea sa ulterioară precum fructul la pomul pe care el a crescut și a ajuns la maturitate.

O greșită și nerațională educație a cățelului strică pentru totdeauna câinele. Nici un mijloc, nici cea mai perseverentă lucrare ulterioară nu va fi în stare să îndrepteze ceea ce a fost greșit îndrumat în timpul împlinirii corporale și intelectuale a cățelului.

Hrană sănătoasă, măsurată și regulat servită se înțelege dela sine.

Curățenie corporală se recomandă insistent. Baie cu săpun din când în când, cu precauțiunile necesare contra răcelei. Periere zilnică.

Primul act de dresaj este acela de a obișnui cățelul să nu facă murdărie în casă. Pentru aceasta se recomandă corijarea fără brutalitate punând cățelul cu nasul la murdăria făcută, aplicându-i două lovituri ușoare cu mâna și ducându-l afară. De altfel nu este recomandabil a ține cățelul în casă, el trebuie lăsat liber în curte, unde are și adăpostul curat ținut, bine desinfectat și având culcuș din paie mereu reînnoite.

Cățelul pentru a se atașa de stăpân trebuie să aibă cât mai des contact cu el, nu numai pentru a-i da hrana la timp, ci pentru a se juca cu el, vorbindu-i și mângâindu-l.

Una din condițiunile indispensabile pentru naturala și sănătoasă dezvoltare a tânărului trup este mișcarea în libertate, după voie. Natura nu îngăduie inerție. Nici în interiorul corpului nu există repaus, ci mișcare activă, ba adevărată revoluție. Totul ciocănește, svâcnește, pulsează. Cu deosebire pulsează organismul în epoca de creștere: inima efectuează o treime de pulsațiuni mai mult, plămânul funcționează mai activ în proporție cu un corp matur pus în aceleași împrejurări.

Aceste considerente menționate în treacăt sunt indostulătoare pentru a ne conduce la recunoașterea că lipsa de mișcare este o calamitate pentru orice organism, dar cu deosebire pentru acela care este în plină epocă a creșterii.

Spre a asigura unui câine rezistența și iuțeala,

trebuie procurată cățelului posibilitatea de mișcare regulată, suficientă, chiar violentă.

Cățelul să fie în măsură ca zilnic să alerge nestingherit sub cer liber, până la oboseală. Fiece zi din epoca creșterii, petrecută în închisoare înseamnă o pierdere din capitalul de rezistență și vioiciune a câinelui adult. Fiece oră îngăduită câinelui de a alerga după voie este un câștig pentru randamentul său corporal.

DRESAJUL DE CAMERA

Vârsta. — De cum cățelul a împlinit 9 până la zece luni, dar nu mai de vreme, este timpul de a ne convinge dacă natura l-a înzestrat cu calitățile necesare vânătoarei și de a-i da instrucțiunea potrivită.

Înainte însă ca elevul să fie scos la câmp, se cere nu mai de cât ca el să fie obișnuit a „merge în lesă”. Această învățatură se pregătește prin dresajul de cameră, fără de care dresorul își prilejuiește singur multă osteneală și chiar cu această osteneală, câinele nu va ajunge nici odată la perfecție. Acesta este abecedarul cățelului, fără care nu va putea să-și aproprie celelalte învățături.

Localul. — Spațiul unde se practică dresajul trebuie să permită o deplasare în linie dreaptă de 10 la 15 metri cel puțin. Trebuie să fie ferit de șmote, care ar provoca deturnarea atențiunii cățelului de la lucru.

Deasemenea este recomandat a se înlătura din acel spațiu toate obiectele de natură a momi nasul și ochii elevului.

În cazul că dresajul se face improvizat, spațiul potrivit școalei ar fi o magazie, o remiză de trăsuri, etc.

Uneltele. — Singurele aparate cari deocamdată intră în joc sunt : Sgarda de dresaj și lesa scurtă.

Sgarda de dresaj este confecționată din curea groasă care poartă pe partea internă cuie țepoase și astfel așezată pe grumaz încât tracțiunea exercitată asupra lesei, de care e prinsă, face ca sgarda să se strângă, iar cuiele să intre în pielea cefei. Alte sgarde obișnuite prezintă neajunsurile că : 1) La opunerea cățelului ele lunecă spre cap și produc răni la îmbinarea capului cu gâtul. 2) Prin presiunea repetată asupra urechilor, atunci când se smucește de lesă, se produc afecțiuni a canalului urechei (otitis externa) și frecvente infecțiuni a clapelor urechilor. 3) Pentru a pedepsi cățelul, atunci când nu execută ordinele, trebuie întrebuițat biciul, sistem de pedeapsă nepractic pentru înțelesul cățelului și dăunător pentru caracterul și atașamentul ulterior către stăpân.

Numai prin întrebuițarea sgardei speciale de dresaj, cățelul poate fi pedepsit fără prejudicii ulterioare. Sgarda specială de dresaj este astfel alcătuită că nu poate luneca spre cap, iar cățelul nu riscă răni, ci numai înțepături, fără profunzime, inofensive însă dureroase. La prima vedere această sgardă poate face impresia unui instrument de tortură, totuși dresorul se va convinge în scurtă vreme, că ea pe departe nu produce leziunile prilejuite de alte sisteme, chiar a unei simple curele. Pe lângă aceasta întrebuițarea ei exclude complet corijarea cu biciul și atinge scopul că elevul se pedepsește singur, atunci când nu ascultă. Se va vedea mai departe că durerea înțepăturilor nu se produce decât dacă cățelul face mișcări altele decât acele comandate de dresor.

Modelul sgardei se află la Uniunea Generală și confecționarea ei se poate comanda prin aceasta.

Lesă scurtă este groasă de 6 mm. și lungă de 2 metri.

PRIMA LECȚIE

În camera de dresaj, dresorul fixează sgarda astfel ca țepile (cuiele) să vină la ceafă, iar inelul de strângere pe partea dreaptă a cățelului.

Se prinde lesa de sgardă. Câinele trebuie să fie la perete în stânga dresorului. Dresorul apucă lesa cu mâna stângă la așa distanță încât, ținând-o strânsă de șoldul stâng, să nu exercite nici o tracțiune asupra sgardei, adică lesa să fie slobodă fără însă a bălăbăni. Orice s'ar întâmpla în timpul acestor exerciții preliminarii, pozițiunea mânei stângi de pe șold și deci a lungimei coardei trebuie să rămână neschimbată. Cu mâna dreaptă se apucă capătul lesei, astfel ca să fie întinsă bine între mâna stângă și cea dreaptă.

„*La picior*”. — Dresorul poruncește „la picior....” (numele cățelului) și pornește cu pași măsurați în lungul peretelui sălei. Câinele va urma la început de bună voie, până ce la o cotitură, rămânând în urmă, va simți că cuiele înțepă. De îndată ce a făcut această constatare, cățelul se înțepenește pe toate patru labele, împotrivindu-se mersului înainte; bine înțeles cuiele înțepă și mai tare, ceiace mărește împotrivirea lui, până se trânteste la pământ, chelălăind de durere.

Dresorul se oprește și vorbește încăpățânatului cu glas prietenos, până se liniștește. Sub nici un cuvânt nu trebuie pierdută răbdarea, nu trebuie răcnit la el, cu atât mai mult smunciturile de lesă sau loviturile trebuie absolut excluse. De îndată ce cățelul s'a liniștit și s'a pus iar pe picioare, se reîncepe cu aceiași poruncă, mersul măsurat înainte.

Împotrivirile se vor repeta timp de 2—3 zile, până ce elevul va căpăta convingerea că trebuie să asculte, deoarece cuiele înțepă numai atunci când se împotrivește ordinului.

Durata fiecărei ședințe, la aceste exerciții preliminare, se limitează cam la zece minute, pentru a fi reluate după un repaos de tot atâtea minute.

Ședința trebuie suspendată, de îndată ce cățelul a făcut de 2—3 ori neîntrerupt înconjurul manejului fără împotrivire. Atunci se scoate sgarda, se mângâie cățelul cu vorbe de laudă (bravo !... frumos !... însoțind vorba cu mângâieri) și se pune în libertate pentru a alerga în voe. Dacă după câteva zile cățelul merge fără opriri împrejurul manejului, atunci se schimbă direcția de mers, astfel ca dresorul având câinele tot în stânga, el se va afla pe partea dinspre perete iar câinele spre interiorul sălei. Câinele având în această poziție de descris un cerc mai mic decât dresorul, va avea tendința să iasă înaintea lui, așa că nasul îi va fi vizibil, în loc de a rămâne mereu invizibil în urma piciorului stâng a dresorului. În acest caz nu trebuie tras îndărăt de lesă, ea rămânând fix ținută la șoldul stâng, ci se face o semi ocolire scurtă spre stânga, în direcția traversării manejului. Câinele se va feri sau va fi călcat cu piciorul și își va lua poziția justă. De îndată ce nasul câinelui va apărea iar înaintea dresorului, se repetă semiocolirea spre stânga. După toate probabilitățile cu ocazia acestor volte repezi spre stânga, câinele va fi călcat pe labă și chelălăind va rămâne în urmă.

(Va urma)

CÂNTECUL COCOȘILOR

de C. VELCIU

Ca în toate toamnele, cârdușii de vânători plictisiți de treburile meseriei zilnice, împânzesc țara dela un capăt la altul, atunci când o zi liberă le dă răgaz. Miriștile, lăstărișurile și păpuriștea bălților îi atrag.

Printre gloatele acelor care aleargă după vânătoare ca după un leac întăritor al trupului și al sufletului eram și noi: eu, fratele Vasile și un prieten.

Și ce mai vânători, Doamne!

Eu, ca eu, începător, frate-meu nici nu trăsesese încă cu arma iar amicul nostru întru ale vânătoarei, era miop de nu vedea nici la 5 pași cu toți ochelarii ce-i purta. Cu toate acestea, în orașul plin cu tot felul de bunătăți, nu găseam un mijloc de distracție, mai frumos mai sănătos, decât colindatul câmpurilor și bătutul noroaielor bălților, pentru a împușca o lighioană fără nici o valoare sau ca în cele mai multe cazuri, nimic.

Toamna este timpul cel mai frumos și prielnic pentru vânătoare. Străbătând porumbiștile, arăturile, urcând coasta, trecând prin vii, din care rodul s'a cules, seara, odihna este cu atât mai plăcută și binefăcătoare, cu cât mica odaie țărănească „gătită”, este oferită cu buna voie legendară a săteanului ce și el se interesează de vânat. Trupul istovit de alergătura de peste zi, nu simte scândura tare a patului, acoperită doar cu o „cergă” de lână, frumos aleasă în războiu. Peste perna tot de lână pe a cărei față e o floare, un cal sau un cocoș în forme bizare, aleasă în războiu și umplută cu paie de grâu, săteanca îți pune o altă pernă făcută din „stambă” de târg umplută cu fulgi. Ar fi imposibil să dormi numai pe perna de paie, că-i tare ca piatra.

Până ce adormi, abia ai timp să dai târcoale încăperii cu ochii. La lumina slabă a lămpii „No. 5” odaia îți face impresia unui bazar încărcat cu de toate. Pereții albi, curat spoși de curând, au lângă dușumeaua goală, un brâu făcut din „chinoroz”. La înălțimea unui om, sunt așezate polițele făcute din scânduri de brad împodobite cu chenare și „hârțiuță” de târg.

Pe aceste polițe sunt așezate într-o parte hainele, rufele și ghețele de sărbătoare, iar în restul ei, fructele de toamnă: gutui, mere, pere și struguri destinați consumului de iarnă. Pe lăzile dela capetele patului, velințe, perne, ștergare, fote, ii, rochii, toată zestrea fetei „a mai mare”. Grinzile tavanului vopsite în roșu sunt împănate cu buchețele de busuioc, leventică și sunătoare.

În acest plăcut amestec de mirosuri, somnul te fură pe nesimțite și adormi ușor.

Într-o toamnă scoboram din tren la gara B., de unde o căruță trebuia să ne ducă la Zboiu, un cătun aproape de lacul Greaca. Dar pentru că nu am găsit nici un țigan curajos (căci numai ei sunt chirigii acolo) care să ducă seara „3 boeri negustori” înarmați până în dinți, cale de 18-20 km. și mai ales prin pădurile de pe marginea Argeșului, o luaram pe jos.

Trecurăm podul mare de lemn de peste Argeș apucând spre Crivăț. Apunea soarele. În bătaia ulti-

melor sale raze, câmpul pustiu părea trist, fără viață. Numai peticile porumbiștilor netăiate și viile „nedărâmate”, mai schimbau ceva din tristețea ogoarelor și miriștilor neîntoarse.

Pânzele păianjenilor, arătând toamnă lungă, pluteau în văzduh, târite în toate părțile de boarea serii.

În depărtare, sub dealurile hotarelor, fumul caselor din Crivăț, abia se ridica greoiu, alburii și în forme fantastice. Se întuneca de zor. Pe deasupra noastră treceau stoluri grăbite de rațe, porumbei, dar mai ales foarte mulți grauri. Argeșul, cu podurile și zăvoaiele sale dese, este culcușul de noapte al acestor păsări, până când vântul iernei, despuind copacii de frunze, le silește să călătorească spre alte meleaguri mai calde.

Intrarăm în Crivăț, de unde ne mai rămăneau vre-o 10 km. Prin sat ultimile care se întorceau, cu coceni sau de la arat, ridicând în valuri cenușii, praful șoselei. În lătratul câinilor flămânzi trecurăm satul.

Se întunecase bine.

Urcurăm coasta spre Sârbii-Hotarelor; ajunși pe creasta dealului, în urma noastră satul Crivăț dispăruse sub perdeaua încă nedestrămată a fumului.

Trecurăm și Sârbii și cu pas voinicesc apucarăm spre Zboiu. Dădurăm în valea „la Greci”, urcurăm „Dealul Hoților”, lăsând în urma noastră spre stânga bogatul sat al Hotăranilor. Mai avem încă 5 km.

Ca un svon de trâmbiță răsună cântecul cocoșilor din Hotare.

Era aproximativ miezul nopții. Mergeam voincește. Ajungând la țarinile Zboienilor, apucarăm pe drumul de care ce ocolește „padina la muri”. Pălcurile de salcâmi din capetele viilor, despuiați de vântul toamnei, abia se zăreau ca niște umbre nemișcate.

Iată-ne ajunși pe izlazul satului. Nici un sgomot de nicăeri. Și câinii atât de răi și lătrăuși ai Zboienilor, dormeau acum înfundați în șurile de paie sau coceni.

Incepuse a se lăsa frigul dimineții.

Lângă puțul izlazului se auzi șoapte. Două moșgâldețe, stând pe vine, fumau, povestindu-și, desigur, noutățile aduse proaspete de pe la târg.

— Bună seara oameni buni, ziserăm noi, apropiindu-ne.

— Țumim D-voastră, dar cine sunteți și de unde veniți?

— Dar ce nu mă mai cunoști, bade Dumitre? — răspunsei eu, cunoscându-i vocea.

— Păcatele mele Doamne, am îmbătrânit de tot, nu mai văd bine noaptea.

Era caraula satului. Își dăduse întâlnire la puțul izlazului, după ce vor fi terminat cu revizia prin sat. Doi din cei cinci terminaseră și acum așteptând pe ceilalți, povesteau despre nevoi. Dinspre sat se auziră voci. Erau ceilalți trei „vardiști”.

— Bună seara, dădură noii sosiți, neștiind cine sunt ceilalți trei îmbrăcați „negustorește”. Dar moș Dumitru îi și luă cu gura:

— Nu vedeți mă pe Domnu Costică. Abia atunci căpătară curaj de vorbă întrebând:

— D'apoi D-voastră la ora asta de unde veniți? E trecut de miezul nopții c'au cântat de mult cocoșii.

Le-am spus c'am venit pe jos de la gară și de aceea am întârziat.

Aveau dreptate oamenii spunând că-i trecut de miezul nopții. Cocoșii, ceasornicile lor, cântase de mai bine de un ceas.

— Dar credeți că întotdeauna cântă cocoșii la aceleași ore? — întrebă fratele meu.

— De când s'a născut neamul nostru țărănesc, răspuse moș Dumitru, numai după cântatul cocoșilor s'au sculat oamenii și au cunoscut cum va fi vremea. Căci să vedeți D-voastră, cocoșii cântă de revărsatul zorilor, de luminatul zilei, de nămiezi, de toacă (ora 4 d. a.), la apusul soarelui când se culcă și de miezul nopții. Afară de astea cocoșii mai cântă și a ploaie, a frig; a moină, a ninsoare, dar nu tot omului i-e dat să priceapă cântecul cocoșilor, căci pentru fiecare semn are un cântec.

— Aveți dreptate, le zise fratele, dar să vă arăt că și cocoșii se înșală am să-i fac să cânte încă odată, cu toate că nu este vremea de cântat.

— D'apoi asta numai cu niscai-va farmece, căci cu altceva nu se poate, ziseră oamenii în cor.

Fratele meu duse mâna pâlnie la gură și scoase un „cu-cu-ri-gu”, de răsună izlazul. Apoi un altul și un al treilea, la care cocoșii lui moș Dumitru trezită din somn de cântecul perfect imitat, se porni pe cântat. În cinci minute toți cocoșii satului cântau de par'că „se lumina de ziuă”.

— Apoi cântă „a moină”, zise unul.

— Taci din gură mă Ilie, nu vorbi prostii, numai după Bobotează cântă cocoșii a „moină”.

Iși făceau oamenii cruce și tot par'că nu le venea a crede, dar se auzeau încă cocoșii cântând.

— D'apoi omul e mai dibaciu ca necuratul, zise moș Dumitru, amărât că „orătania” lui de cocoș cântă încă.

A doua zi tot satul află de ce cocoșii cântaseră între miezul nopții și revărsatul zorilor.

Numai cei 5 „vardiști” care auziseră pe fratele meu cântând cocoșește au crezut; ceilalți deși le spusese moș Dumitru, om bătrân și cu vază 'n sat, tot se îndoiau. Doreau probe, să audă și să vadă.

A doua seară, adunați la puțul izlazului, 30-40 de inși, tineri, bătrâni și noi trei, așteptam momentul „atacului”.

La ora 12 fără 20 minute, începură cocoșii să cânte de „miezul nopții”. Cântecul dură aproape 10 minute. Moș Dumitru liniștit, fuma, aruncând din când în când câte o glumă. Discuția se învârtea în jurul cântecului cocoșilor. Vremea trecea și îngrijorarea se mărea din ce în ce mai mult pentru cei care odată cu capul nu credeau așa ceva.

La ora 1 și jumătate, unul dintre cei mai necredincioși dădu semnalul. După cinci minute toți cocoșii satului cântau iar de „se spârgeau”.

— Numai al meu nu mai cântă, mânca-l-ar vulpea, zise moș Dumitru, cu satisfacție, căci i-am spus babei să-l bage în pivniță.

Casa fiindu-i lângă izlaz, întâiu cocoșul lui cânta, sculând apoi și pei ceilalți.

Puși în fața realității, bieții oameni n'au avut de cât să creadă minunea, care pentru ei părea foarte mare.

În realitate nu era decât obișnuința cocoșului de a răspunde rivalului.

Le-am spus apoi, cum că nu numai cocoșul, care este o pasăre domestică și obișnuită cu omul, se lasă înșelat de cântecul perfect imitat al omului, dar ca el sunt și multe alte păsări și animale sălbatice care cad în cursa întinsă de vânător, atrăgându-le cu propriul lor cântec sau muget.

— Ce mai la deal la vale, zise râzând moș Dumitru, omul a înșelat și pe dracul, nu numai pe bietul meu cocoș.

NEA NAE SĂRMĂ ÎN BALTĂ

Cu toată groaza și antipatia înverșunată ce o are Nea Nae pentru tot ce este apă, afară de cazurile când se prezintă alcoolizată sub formă de lichior, totuși auzind de nenumărate ori că bălțile noastre sunt extrem de bogate în vânat, așa de bogate, în cât și agiamiul cel mai mare, tot nu se poate înapoia cu tolba goală, s'a hotărât în fine, nu să pună piciorul în apă, Doamne ferește, ci să plutească frumușel într'o dubă sau lotcă, mai lărguță mai lungușoară, astfel ca simpatica-i persoană și scumpa lui Afrodită, să nu fie expuse la vre-un accident.

După ample și vaste informațiuni luate asupra pericolelor și accidentelor la care poate fi expus omul pe apă, Nea Nae care de altminteri este foarte econom, a imaginat o vestă de salvare cu totul originală, anume, a cumpărat vre-o 10-12 sticle de

Termos, destinate (după ce le-a golit pe drum) să-l ție d'asupra apei în caz de răsturnare a dubei, Termosurile legate fiind de el ca un fel de colac de salvare cu un întreg sistem de curelușe savant înodate între ele.

Afară de aceasta având în vedere că d-sa este fericitul proprietar al unui otomobil cam vechi, cam dărăpănat; de... cum e turcul așa-i și... otomobilul, a dispus imediata cârpire și vulcanizare a celei mai bune camere Michelin, dintre vechiturile de care dispune spre a o umfla și fixa dedesuptul brăului de Termose, căci omul nu știe ce se poate întâmpla și sigur, e sigur. După ce s'a aprovizionat cu două damigenuțe cu vin, câteva clondire cu tescovină ca să nu moară de sete în baltă, după ce a umplut conform tradiției sale oala cu sarmale de varză cu carne, a luat ceva fripturică de purcel (1/2 șuncă)

la jurnal, o legătură de usturoi, după care moare și după ce a tras iubitei sale Afrodite o bătaie preventivă pentru a o face să fie cuminte și ascultătoare, *otomobilul* fiind pus la punct, mână băete spre balta Prundu, dar domol căci *otomobilul* costă parale.

Sosit Sâmbătă seara în sat, după oarecare tocmeală, duba pentru a doua zi fiind asigurată, a procedat cu tot *antrenul* cuvenit la golirea Termosurilor și a oalei cu sărmăluțe, iar după o scurtă odihnă de câteva ceasuri, înainte de răsăritul soarelui, „hai!” la baltă.

O dimineață minunată, de cum a pus Nea Nae piciorul în dubă, după o scurtă distanță, iată un stol de rațe venind drept spre dubă, erau vre-o 12 — 15 piese, Nea Nae „bang” bang drept în mijlocul lor, fără alt efect, decât să facă rațele să schimbe direcția.

„Nu-i nimic” zise Nea Nae către luntrașul care mâna duba, *este rațe multe*, mai avem timp, și cartușe *este berechet, un sac plin*.

În adevăr era pe baltă o rățarie cum rar se vede în altă parte, și mai mari și mai mici, erau reprezentate prin cârduri întregi, de toate neamurile, găște multe, până și câteva lebede rătăcite acolo Dumnezeu știe de unde, cocori, stârci, și altele, grauri erau cu miile, găinușele de baltă, lișițele negre cu placa albă pe cap, greoaie la sbor, par’că invitau a trage la țintă în ele, ispită căreia Nea Nae, după ce trăsese la sbor câteva zecimi de cartușe, cu rezultatul de a fi doborât un graur, mort net, al doilea aripat, o rață a scăpat cu piciorul rupt care atârna în aer, ispita cum ziceam care l-a sedus să-și încerce norocul și asupra lișițelor sedentare cu mișcări domoale și regulate, și o „minune”! La primul bang, bang, una din lișițe rămâne pe loc. Nea Nae care vede mai bine cu iavașaua pe nas de cât fără, nici nu se dumerise încă bine, dacă lișița se preface sau este oarbă când Afrodita, scumpa și neasemuita lui Afrodita urlând îngrozitor, urlete de triumf, căută să scape cu orice chip din lanț, să sară în apă, să profite în fine de rara ocazie de a aporța și de a-și arăta meșteșugul. Cu mare greutate Nea Nae reuși să-și desfacă inseparabila-i tovarășe din lanț care se sbătea nebună de bucurie, o săritură în apă, a cătelei bine înțeles nu a lui Nea Nae, și peste câteva clipe Nea Nae era cu lișița împușcată în mână, dar veritabil și fără îndoială împușcată, era chiar așa de *teribel* lovită, încât îi lipseau labele *picerelor* iar capul ei cu toată munca și căutarea depusă nu a putut fi găsit.

Un răcnet de triumf din partea lui Nea Nae și câteva păhărele de tescovină pentru luntrași, restul clondirului fiind pentru D-lui, ca manifestatie de bucurie și mulțumire.

Era așa de convins Nea Nae Sarma, că acest succes va fi urmat de altele, căci în adevăr erau lișițe nenumărate și pe apa limpede și în apropierea stufurilor, grupuri de zeci și zeci încât s’a hotărât să facă o pauză, pentru a prinde puteri noi.

Mai rămăsese în oală un rest de vre-o 20-25 de sarmale, mai rămăsese și ceva fripturică așa ca un

sfert de șuncă, numai usturoiul se dusesse tot de cu seara în obscuritatea vastei sale burticele, dar „nu face nimic” își zise Nea Nae cu atât mai bine, usturoiul face sete, lucru de care așa și așa, nu prea am nevoie în baltă mai ales că cu băutura stau cam rău, mai mult de jumătate s’a dus de cu seară.

Dă ordin luntrașilor să tragă la grind, spre a lua masa, se făcuse ora 1, iar D-lui, tune, fulgere, viscolească, la această oră era obiceiul să-și facă *tabetul*; așezat călare pe o salcie răsturnată de vânt, damingenuta în dreapta, oala cu sarmale în stânga, pâinea într’o mână, cei doi luntrași ca spectatori și servanți la îndemâna D-lui, și ospătează taică.

Să mai descriu masa ?? Era o poezie, dispăreau sarmalele, dispărea pâinea, dispărea fripturica ca îndesate într’un abiz fără fund, iar damingeană se golea văzând cu ochii, pe luntrași îi apucau alte alea, gândindu-se că nu au de primit decât ceia ce va rămâne de la boier.

După ce ca „Poliphem cu grecii” și puse burta la cale, un somnișor de un ceas-două, tot era prea cald pe baltă, iar apoi ordin formal luntrașilor „din nou la muncă”.

Pe la 4 jum., pornire spre Iezer, focuri în dreapta, focuri în stânga, cu nemiluita, tot ce sbura, forma ținta; un stârc care sbura la o înălțime mai mult ca respectabilă, cade cu’n singur alic în gât. Nou curaj; dă-i înainte. Un nenorocit de pescăruș mic, frumos, ca un glob de aur, (Pêcheud Martin) intrând sârmanul fără s’o bănuiască în raza celor două focuri trase totdeauna deodată din *prințip*, cade și el; Înainte băeți! înainte! Până pe întunecate mai facem ceva... Afrodita neobișnuită cu atâtea piese răpuse într’o singură zi ca astăzi, dădea și ea veselă din coadă, în semn de aprobare.

În fine se înserează și cu inima sângerândă de a fi obligat a-și întrerupe vânătoarea triumfală, Nea Nae care de altmintrelea nu mai avea cartușe, trebui să se înapoieze la mal, unde-l aștepta *șoferul* cu coșurile preparate pentru primirea rațelor, găștelor, lebedelor, etc... (șoferul era nou în serviciu)...

Ajuns la cârciuma „La rățul de Jork” după ce Nea Nae s’a mai îndrevenit cu câteva halbe, făcu plata luntrașilor, și apoi aranjarea tabloului:

M O R Ţ I

- 1) 2 grauri.
- 2) 1 lișiță.
- 3) 1 stârc mare.
- 4) 1 pescăruș.
invalizi permanenți.
- 5) 1 rață șchioapă pentru totdeauna.

Toate acestea de abia la 120 cartușe.

Foarte satisfăcut de rezultatul de mai sus Nea Nae se înapoiază la *domițil*.

Cum povestește Nea Nae Sarma isprăvile sale din baltă la berăria „Azuga” de sub teatrul național vom reda în numărul viitor.

ȘONTOROGU

STATUTUL UNIUNEI GENERALE

Votat la 26 și 30 Mai 1922 și modificările propuse a fi votate în Adunarea Generală Ordinară din Februarie 1933

(Urmare)

Redactarea actuală

Art. 36. — Odată cu Consiliul de Administrație, Adunarea Generală alege pe termen de un an, o Comisiune de Cenzori compusă din 5 membri, cari la expirarea mandatului lor, vor putea fi realeși.

Art. 37. — Atribuțiunile Cenzorilor sunt următoarele:

a) De a supravegea toate operațiunile societății și mânuirea fondurilor, având grije ca registrele, scriptele și actele justificative să fie ținute în perfectă regulă;

b) De a controla gestiunea Consiliului de Administrație căruia nu i se va putea/da descărcare de către Adunarea Generală, înainte ca conturile gestiunii să fi fost examinate și certificate că sunt în regulă.

Art. 38. — Adunarea Generală se compune din toți membrii *Uniunii*, precum și din atâția delegați ai societăților afiliate, câte sute de fracțiuni de sută numără membrii lor.

Art. 39. — Ea se întrunește odată pe an, în luna Februarie și în mod extraordinar ori de câte ori interesele societății o cer în urma convocării Președintelui său.

Art. 40. — Adunarea Generală va fi valabil constituită cu un număr minimum de 50 membri care conform acestor statute, au dreptul de vot deliberativ și numai dacă sunt prezenți, cel puțin 8 din membrii Consiliului de Administrație. Dacă la data întrunirii Adunării Generale nu s'au putut reuni 50 de membrii Adunarea se amână pentru 8 zile, când ea se va ține cu oricare ar fi numărul membrilor prezenți.

Art. 41. — Toate Adunările Generale vor fi prezidate de unul din Președinții de Onoare ai *Uniunii*. În lipsa acestora, președinția o va avea Președintele Consiliului de Administrație sau unul dintre Vice-Președinți, iar în lipsa acestora, Adunarea Generală va fi prezidată de către cel mai în vârstă dintre membrii Consiliului de Administrație prezenți.

Art. 42. — Adunarea Generală Ordinară verifică gestiunea anului expirat și aprobă bugetul pe anul viitor.

Ea procede la alegerea Cenzorilor și Consiliului de Administrație, ratifică alegerea Membrilor Consilieri făcută de Consiliul de Ad-ție hotărând și asupra tuturor chestiunilor puse în ordinea de zi.

Art. 34. — Atât Adunările Generale cât și cele extraordinare nu vor fi ținute să delibereze decât asupra chestiunilor puse în ordinea de zi.

Modificările propuse

neschimbă

neschimbă

Adunarea Generală se compune din toți membrii Uniunii, precum și din delegați ai Societăților afiliate.

Societățile afiliate sunt reprezentate în adunarea generală prin Președintele respectiv, membru de drept al Uniunii și prin câte un delegat de fiecare 25 membri.

Societățile care au mai puțin de 25 membri nu sunt reprezentate decât prin Președintele lor.

neschimbă

Adunarea generală va fi valabil constituită dacă sunt prezenți efectiv 50 membri, cari conform acestor statute au dreptul de vot deliberativ și numai dacă din acești 50 membri prezenți, cel puțin 8 dintre ei sunt membrii ai consiliului de administrație.

Dacă la ora fixată pentru întrunire se constată că acest număr nu este împlinit, ședința se amână pe a doua zi la aceeași oră, când Adunarea Generală va delibera și lua deciziuni valabile ori care ar fi numărul membrilor, atât din Uniune cât și din Consiliul de Administrație, prezenți.

neschimbă

neschimbă

Redactarea actualăModificările propuse

Orice propunere pornită din inițiativa unuia sau unora dintre membrii *Uniunii*, va trebui să fie adresată cu cel puțin o lună înaintea datei pentru care a fost convocată Adunarea Generală, Consiliul de Administrație, care numai după o prealabilă examinare o va putea supune deciziei Adunării Generale.

Art. 44. — In adunările Generale votul prin corespondență sau procuri nu este admis, decât asupra propunerilor de modificare a statutelor sau de disoluțiune a Societății.

Totuși, dacă Consiliul de Administrație printr'o hotărâre luată cu unanimitatea membrilor prezenți, al căror număr nu va putea în nici un caz să fie mai mic decât majoritatea absolută, va admite anterior ținerii Adunării Generale, votarea prin corespondență sau procuri, ea va fi valabilă pentru orice fel de chestiuni s'ar supune Adunării Generale.

Art. 45. — Convocările pentru Adunarea Generală vor fi făcute printr'un aviz, publicat în „Revista Vânătorilor” din luna care precede Adunarea.

CAP. V

FONDURILE SOCIETĂȚII

VENITURILE ANUALE, FONDURILE DE REZERVĂ

Art. 46. Veniturile anuale ale *Uniunii* se compun din:

1. Procentele fondului de rezervă.
2. Cotizațiile membrilor.
3. Donațiile și subvențiile.
4. Veniturile din publicațiunile Societății.
5. Alte venituri extraordinare.

Art. 47. — Sumele donate societății în primii ani dela fondarea sa până la 1 Ianuarie 1922, constituiesc fondul inițial al *Uniunii*.

Art. 48. — Fondul de rezervă se compune din:

1. Taxa de înscriere în *Uniune*.
2. 30 la sută din fondul inițial.
3. 5 la sută din veniturile anuale.
4. Sumele vărsate drept răscumpărare a cotizațiilor anuale.

...Consiliul de administrație este ținut a supune asemenea propuneri delibărării Adunării Generale.

Membrii Uniunii Generale pot exprima votul lor fie personal, fie prin delegație scrisă și vizată pentru identitate de către Inspectorul de vânatoare județean.

Nu poate fi delegat cu drept de vot de cât un membru al Uniunii.

Un membru delegat nu poate să exprime mai mult decât 4 voturi, deci nu poate accepta mai mult de 3 delegații.

Delegații Societăților de vânatoare conform art. 38 vor prezenta adresă oficială din partea Societății respective ce reprezintă. Acești delegați nu pot transmite la rândul lor delegație altor membri învestindu-i cu dreptul de vot obținut prin delegație.

Art. nou. — Deciziunile Adunării Generale se iau cu majoritate de voturi.

In caz de paritate votul Președintelui prevalează.

Votarea se face prin aclamațiune, prin ridicarea mânei cu probă și contraprobă sau prin vot secret.

Orice chestiune va fi votată prin vot secret, în cazul când cel puțin 10 membri prezenți personal vor cere aceasta în scris.

Convocările pentru Adunările Generale vor fi făcute de către Consiliul de Administrație prin Președintele său și aduse la cunoștința membrilor prin publicațiune în Revista Vânătorilor, care apare în luna ce precede întrunirea Adunării.

50 membri ai Uniunii pot cere convocarea unei Adunări Generale extraordinare prin cerere scrisă, motivată și semnată, înaintată Consiliului de Administrație. Consiliul va transmite solicitatorilor rezultatul în termen de 30 zile libere. In cazul când Adunarea Generală extraordinară nu s'ar convoca, chestiunile cari fac obiectul cererei vor fi obligator prevăzute în ordinea de zi a Adunării Generale celei mai apropiate.

Veniturile Uniunii sunt:

1. Taxele de înscriere și afiliere.
2. Cotizațiile societăților afiliate și ale membrilor.
3. Veniturile din publicațiuni.
4. Subvenții și donațiuni.
5. Procente la fondurile depuse.
6. Alte venituri extraordinare.

dispare.

Fondul de rezervă se compune din:

1. 5% din veniturile bruto anuale.
2. Donațiunile în bani.
3. Excedentele de venituri anuale asupra cheltuielilor.

El este destinat achiziționării localului Uniunii.

Redactarea actualăModificările propuse

5. Donațiunile făcute cu indicația expresă de a fi trecute la fondul de rezervă.

Art. 49. — Fondurile și veniturile Uniunii sunt administrate și repartizate de Comitetul de Direcție, în numele Consiliului de Ad-ție și sub răspunderea acestuia.

Art. 50. — Fondul de rezervă va fi plasat în efecte de Stat.

El poate de asemenea să fie întrebuințat la dobândirea de imobile necesare scopului societății.

Fondul general sau fondurile speciale de care ar dispune Uniunea vor putea fi plasate spre a putea deveni productive, la Casa de Depuneri, cumpărări de imobile, sau depuse la bănci.

Art. 51. — Orice cheltuială va trebui să fie ordonanțată de către Comitetul de Direcție, care va putea da delegație pentru aceasta unuia dintre membrii săi.

Art. 52. — La finele fiecărui an, se va procede la încheierea contului de profit și pierdere și apoi la stabilirea bilanțului, care va fi supus aprobării Consiliului de Ad-ție și în urmă Adunării Generale.

Art. 53. — Sumele trimise societății, oricare ar fi destinația lor, se încasează numai la Cassier, liberându-se în schimb o chitanță dintr'un registru cu matcă.

Art. 54. — Cassierul Uniunii are îndatorirea de a ține în regulă mișcarea fondurilor. El va scrie orice sumă primită într'un registru, în care fiecare fond va avea o rubrică specială. Această înscriere se va face cel mai târziu în 15 zile dela data încasării.

CAP. VI

DISPOZIȚIUNI GENERALE

Art. 55. — Prezentul statut nu poate fi modificat decât de Adunarea Generală cu majoritatea a două treimi din numărul membrilor prezenți sau care au votat prin procuri speciale legalizate de autoritățile competente și numai dacă modificările propuse au fost aduse la cunoștința membrilor odată cu ordinea de zi.

Art. 56. — Consiliul de Ad-ție poate socoti ca demisionați pe membrii cari nu și-au achitat cotizația până la sfârșitul anului.

Art. 57. — Consiliul de Ad-ție poate exclude din Uniune pe membrul care s'ar dovedi că lucrează împotriva intereselor societății sau care ar fi comis infracțiuni la legea vânătorului și care, invitat de Consiliu să-și dea demisia ar fi refuzat s'o facă.

Excluderea este pronunțată de drept contra oricărui membru condamnat la o pedeapsă atingând onoarea sau demnitatea lui.

Art. 58. Reprezentanții Uniunii, în afară de președinții societăților afiliate, pot fi oricare dintre membrii ei, desemnați în acest scop de Consiliul de Administrație, precum și de inspectorii de vânătoare numiți de Minister, cari au primit dela Consiliul de Administrație o asemenea împuternicire.

Ei sunt ținuți a reporta la orice ocazie, și cel puțin odată pe an, Consiliului de Ad-ție asupra

nei și instituirei așezămintelor vânătoarești arătate de scopurile Uniunii.

El mai servește ca mijloc de acoperire a deficitelor centuale anuale, cari însă vor trebui în mod imperativ acoperite din prevederile bugetare ale anului următor.

neschimbat.

Fondul de rezervă va fi plasat la Casa de Depuneri sau Banca Națională. Fondurile curente vor fi de asemenea depuse la aceleași instituții cu excepția a unei sume echivalente cu 2/12 din bugetul de cheltueli care va fi depusă în cont curent la o Bancă din București.

neschimbat.

neschimbat.

neschimbat.

neschimbat.

Prezentul statut nu poate fi modificat decât de Adunarea Generală cu majoritate de două treimi din numărul voturilor exprimate.

Modificările de statut și propunerile de desființare a Uniunii Generale nu pot fi supuse deliberării Adunării Generale, de cât dacă ele au fost date publicității prin „Revista Vânătorilor” cu 6 luni înainte de data convocării Adunării Generale care va avea să delibereze și să decidă.

neschimbat.

Consiliul de Administrație poate exclude din Uniune pe membrul care s'ar dovedi că lucrează împotriva intereselor Societății sau care ar fi comis infracțiuni la legea vânătorului sancționate prin hotărâri judecătorești și care, invitat fiind de consiliu, refuză să-și dea demisia. Excluderea este pronunțată de drept contra oricărui membru condamnat la o pedeapsă atingând onoarea sau demnitatea lui.

neschimbat

Redactarea actualăModificările propuse

situației vânatului. progreselor realizate, delictelor constatate și asupra atot ce interesează *Uniunea*.

Un regulament special va defini îndatoririle și drepturile reprezentanților.

Art. 59. — Consiliul de Ad-ție va însărcina pe unul sau mai mulți din membrii săi, care vor constitui un birou de contencios.

Atribuțiile juriului arbitral și de contencios, ale comitetului de redactare și lectură a Revistei, precum și acele ale persoanelor cu însărcinări speciale și a funcționarilor se vor stabili prin regulamentul ce se va întocmi de către Consiliul de Administrație în spiritul și cadrul prevederilor prezentului statut.

Art. 60. — Biouroul de contencios va avea însărcinarea de a-și da avizul asupra tuturor chestiunilor ce-i vor fi supuse de Consiliul de Ad-ție, de a susține în fața instanțelor judecătorești interesele de orice natură ale *Uniunii* și de a sta în strânsă legătură cu reprezentanții *Uniunii*, în ce privește cotravenții la legea vânatului, în care *Uniunea* s'a constituit parte civilă.

Art. 61. — Hotărârile Consiliului de Ad-ție și ale Comitetului de Direcție vor fi constatate prin procese-verbale. Ele vor fi apoi recapitulate și trecute într'un registru de ședințe și semnate de Președinte și de Secretarul General.

Art. 62. — Pentru buna regulă în Ad-ție se poate face un regulament de administrație interioară a *Uniunii* de către Consiliul de Ad-ție.

Art. 63. — Când fondurile vor permite, se vor acorda de Comitetul de Direcție onorariu diferitelor persoane precum și funcționarilor superiori și inferiori din administrație, fixându-li-se chiar în bugetul anual.

Art. 64. — Numai Comitetul de Direcție prin Președintele său convoacă Consiliul de Administrație și numai Consiliul de Administrație convoacă adunările generale.

Art. 65. — Anul social începe la 1 Ianuarie și se termină la 31 Decembrie.

Art. 66. — Membrii Consiliului de Ad-ție îndeplinesc în mod gratuit funcțiunile lor. Totuș secretarul, cassierul și orice alt funcționar al *Uniunii* pot fi remunerați.

neschimbat

Dispare

Dispare

Dispare

Anul social începe la 1 Ianuarie și se termină la 31 Decembrie. Gestiunea Consiliului de Administrație este valabilă până la data Adunării Generale ordinare, care va avea loc în cursul lunii Februarie a fiecărui an.

Atribuțiunile legate de demnitatea membrilor aleși în Consiliul de Administrație se îndeplinesc în mod grațios.

Retribuirea serviciilor speciale ca și cea a funcționarilor se stabilește de către Comitetul de Direcție sub rezerva ratificării din partea Consiliului de Administrație.

PUBLICAȚIUNI

Primăria Orașului Alexandria PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 1 Octombrie 1932, orele 11 dimineața, se va ține în localul primăriei Alexandria, licitație publică cu oferte scrise și sigilate, pentru arendarea dreptului de vânătoare pe terenul comun al locuitorilor orașului Alexandria, în suprafață de 6565 hectare, pe termen de 5 ani, calculat dela 1 Septembrie 1932 și până la 1 Septembrie 1937.

Licitatia se va ține în conformitate cu art. 88—110 din legea contabilității publice, regulamentul O. C. L. și legii pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei.

Toți cei ce vor lua parte la licitație vor depune o garanție provizorie de 5 la sută asupra prețului din ofertă.

Caetul de sarcini și condițiunile licitației, se pot vedea în fiecare zi la serviciul tehnic al primăriei orașului Alexandria.

*

Primăria comunei Jamul mare jud. Timiș PUBLICAȚIUNE

Comuna Jamul mare arendează dreptul de vânat din hotarul comunei Jamul mare pe termen de 8 ani prin licitație publică în conformitate cu dispozițiunile art. 88-110 ale legii contabilității publice la casa comunală în ziua de 27 Septembrie 1932 ora 10.

Prețul strigării al arenzii anuale 5000 lei.

Condițiunile detaliate se pot vedea la primăria comunei în orele oficioase.

*

Primăria comunei Band PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința generală că terenul de vânat al comunei Band, jud. Mureș, se dă în arendă prin licitație publică, pe termen de 3 ani, începând cu ziua de 15 Octombrie 1932 și până la 15 Octombrie 1935.

Licitatia se va ține la primăria comunei Band, în ziua de 15 Octombrie 1932, ora 10 a. m.

Prețul de strigare 2000 lei.

Vadiu: 10 la sută.

Condițiunile de licitație se pot vedea la notariatul Band, orele oficioase.

*

Primăria comunei Iosifalău jud. Timiș PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 25 Sept. 1932 ora 10 în localul Primăriei se va arenda terenul de vânat pe o întindere de 4073 jugh. cad. și pe durată de 3 ani. În caz că licitația rămâne fără rezultat termenul nou se fixează la 16 Octombrie 1932 ora 10.

Prețul de strigare e de lei 4000.

Licitanții vor prezenta autorizația eliberată de inspect. vânătoarei.

*

Primăria comunei Hisiaș jud. Timiș

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat de pe teritoriul comunei Hisiaș în întindere de 2.100 jughere se dă în arendă pe un termen de 3 ani, începând cu 1 Februarie 1933 până la 1 Februarie 1936, prin licitația publică orală care se va ține la Primăria comunală la 1 Octombrie, 1932, orele 10 a. m.

Prețul de strigare lei 1000. Garanție 10 la sută în numerar.

Licitatia se va ține în conformitate cu art. 88-110 din legea contabilității publice.

În caz de nereușită, licitația se va raporta în ziua de 15 Octombrie 1932 orele 10 a. m. cu aceleași condițiuni.

Informațiunile necesare se pot obține zilnic la sediul notariatului în comuna Șușanovăț.

*

Primăria comunei Bacova jud. Timiș PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat de pe teritoriul comunei Bacova, cu estinderea de 4900 jughere se va vinde prin licitație publică, care se va ține la primăria comunală în ziua de 28 Septembrie 1932, la ora 10 a. m.

Terenul de vânat se vinde pe 4 ani, dela 1 Octombrie 1932, până la 30 Septembrie 1936.

Prețul de strigare este 2000 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie.

Primăria comunei Secusigiu, jud. Timiș PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în conformitate cu dispozițiunile art. 8-14 din legea pentru protecția vânătorului și regulamentul vânătoarei publice, că dreptul de vânat al comunei Secusigiu din jud. Timiș-Torontal de pe terenurile aparținătoare acestei comune în întindere de 8000 jughere cadastrale se va arenda prin licitație publică pe timp de 6 ani, cu începere de la 1 Ianuarie 1933 până la 31 Decembrie 1938, care licitație va avea loc în ziua de 10 Octombrie 1932 la orele 10 a. m. în localul primăriei comunei Secusigiu..

Prețul de strigare este de 5000 lei. Licitatiunea se va ține în conformitate cu art. 88-110 din L. C. P. Licitatiunea va fi orală. Vadiu 10 la sută.

Condițiunile se pot vedea zilnic la primărie între orele oficioase.

*

Primăria comunei Ianova, jud. Timiș PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat al comunei Ianova în extindere de circa 4.200 jughere, se va vinde la licitație publică în ziua de 24 Sept. 1932 ora 15 la primăria comunei.

Condițiunile de licitare se pot vedea zilnic în biroul notarial.

*

PUBLICAȚIUNE

Prin Deciziunea Ministerială No. 11875/1932, s'a oprit vânătoarea tuturor speciilor de vânat, pentru perioada 1 Septembrie a. c. — 1 Septembrie 1934, pe terenurile comunelor Găgeni, Vintileanca și Săhăteni, din Județul Buzău.

*

Societatea „Jderul“ din Grozești, Județul Lăpușna.

SOCIETATEA „JDERUL” DIN GROZEȘTI

JUDEȚUL LĂPUȘNA

Adunarea generală dela 17 Aprilie a fixat bugetul de venituri și cheltueli la suma de 23.500 lei.

Procedând la alegerea consiliului de Administrație, au fost designați:

Membri de onoare: Ion Molceanovschi, inginer silvic; Christofor Zaharov prim-pretor; Petre Bușilă magistrat; Thedosie Scalețchi, Președinte; Th. Scalețchi, Vicepreședinte; Gr. Livovschi, Secretar; C. Ionescu, Casier; Gh. Milevschi, Membru; V. Dobrovolschi, Cenzori; Anton Fuc, Vilhelm Bahman, Supleanți; I. Carp și P. Ruzumici.

*

Primăria comunei Mocrea, jud. Arad

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Mocrea publică licitație pentru arendarea teritoriului de vânat pe ziua de 10 Octombrie 1932, ora 15.

Licitatia se va ține la primărie în conformitate cu L. C. P. și cu respectarea condițiunilor legii pentru prot. vânătorului cu ofertă închisă și sigilate și depunerea garanției care va fi egală cu arenda pe primul an. Arendarea se face pe 3 ani cu începere dela 15 Octombrie 1932 până la 15 Octombrie 1935.

În caz de nereușita primei licitații a doua licitație se va ține tot la primărie în ziua de 19 Octombrie a. c. la ora 15.

*

Spre marele nostru regret la concursul cu premii publicat în No. al Revistei Vânătorilor din februarie, un singur membru al Uniunii a trimis lucrarea în termen, anume d. Gh. Rizescu din Craiova.

Cum un concurs implică cel puțin doi concurenți, din lipsa acestora, el nu a mai avut loc.

Aducem pe această cale mulțumiri publice d-lui Rizescu pentru meritoasa sa lucrare, rugându-l să acorde și pe viitor prețioasa sa colaborare Uniunii și Revistei.

Primăria comunei Finiș, jud. Bihor
PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat de pe teritoriul comunei Finiș, care are o întindere de 2845 jugh. cad. se va da în arendă prin licitație publică pe timp de 3 ani conform art. 3-14 din legea vânatului.

Licitațiunea se va ține în biroul notarial a comunei Finiș în ziua de 20 Septembrie 1932 orele 10 a. m.

Intrucât la data de mai sus din lipsa de concurenți licitația nu se va putea ține, a doua licitație se fixează pe ziua de 6 Octombrie 1932 la orele 10 a. m.

Condițiunile de licitație se pot vedea zilnic în biroul notarial între orele oficioase.

*

Dr. J. Buligă, Maestrul Societății de Vânătoare „Vulturul” din Sinaia, cu un pui de căprioară de sex bărbătesc pe care îl îngrijește din prima săptămână a nașterii.

La vârsta de 4—5 luni va fi pus în libertate într-unul din terenurile de vânătoare ale Soc. „Vulturul” bine populat cu căprioare.

Din viața Societăților afiliate

SOCIETATEA „CERBUL” DIN DOROHOI

A ținut adunarea sa generală în luna Iulie a. c. care a dat descărcare vechiului comitet și a aprobat budgetul pe anul în curs.

Procedând la alegerea noului consiliu de administrație adunarea generală a designat în unanimitate pe d-nii: Dimitrie Romanescu președinte de onoare; Al. Adam, președinte activ; Carol Isăcescu, Const. Florea și D. Grigoriu vice-președinți; Ion Gușie, Ion Filipescu, Vasile Vieru, Mihai Rotărescu, membri în consiliu. Membrii activi ai societății fiind d-nii L. Kwirnsfeld, D. Mihăilescu, D. Cimpoeșu, Ilie Chirian, M. Striblea, P. Petriariu, Gh. Furdui, D. D. Cimpoeșu

*

Membrii Soc. de Vânătoare și pescuit din Vulcan

Hațiegan Stanilă, Braha Adrian, Braha Oreste, Tomus Iosif I. Simion, Anghel Francisc, Licker Victor, Popa Vasile, Albesc Ștefan, Both Bertolom, Gheorghe Petru, Crișan Ioan, Marza Simion.

Membrii clubului de vânătoare „Cerbul” din Ticvaniu-Mic jud. Caraș

Iosif Giuca președinte, Ilie Ioanovici v. președinte, Romulus Gușu secretar, Moise Voina casier, Gheorghe Gârnu Buna maestru, Pavel Radu v. maestru, Romulus Roșu censor, Nicolae Azap avocat, Ion Roșu curier, Carol Mausehammer, Iosif Bălan, Achim Popa, Ion Giuca, Gheorghe Radu, membri.

*

Membrii Soc. de vânătoare „Petroliștii-Moreni” jud. Prahova

E. Spadotto președinte, I. Croicu secretar, Ion Spiridon vice președinte, Marin Gh. Savu, Vas. Rădulescu, Alex. Spiridon casier, Iul. Comarnisky, Vas. Mănuță, Ion Despa, Vas. Chițu, Gh. R. Savu, Petre Peovici, Mihail Roth, Teodor Bagdasar, Ion, Gr. Voicu, D-tru Nițoi Banu, Marin M. Nedelcu, Șerban Leonte, T. Gh. Berescu, Ion D. Stroilescu, P. V. Anghelina, Traian Dragomiroiu, Gh. Marinescu, Vas. Negrea, Gh. I. Coman, Stel. Gh. Nedelcu, Anton Comarnisky, Gh. I. Ungureanu, C-tin Rizea, Ion Gr. Simeon, Ion D. Popescu, Ion D. Voicu, Gh. V. Anghelina, D-tru I. Stroilescu, Eugen Calichovici, Ioan I. D. Stronescu, Vas. Procopianu, Nae V. Anghelina, Nae M. Vlăsceanu, Sterie Dumitrescu, Victor Bârzu, Willy Türk, Spirea Gh. Dincă, Petre St. Nicula, Gh. D-tru Stroilescu, Ion R. Stănescu, Ion Dr. Ignat, Nae Rădulescu, Năstase Eremia, Gh. Spiridon.

*

Membrii Societății de vânătoare „Diana” din Stamora germană jud. Timiș-Torontal

Mihai Ortman președinte, Nicolae Altmann casier, Wingert Ferdinand secretar, Iosif Schummer, Nicolae Wingert, membri.

*

Numele și pronumele membrilor din societatea de vânătoare „Cerbul”, comuna Sărățeni, jud. Cahul

Simion Stopcinschi, președintele societății, Neculai Iliescu, Zaharia Neghină, Neculai Rusu, Dumitru Dumitrașcu, Cristian Adam, Mihail Fraitag, August Adam, Iohann Heer, Petre Duhomc, Gavril Lipca, Ichim Lisenco, Petre Banov, Eduard Hofer, Vasile Panaite.

*

Membrii societății vânătorilor din Valea Hațegului Totești, jud. Hunedoara

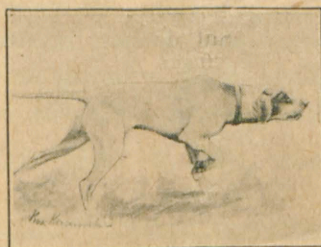
Bardi Ede, Ioan Gușiță, Cesar Carol, Tănăsie Topor, Danci Iosif, Caraba Andrei, Iorgoni Petru, Moca Moise, Moca Adam, Glauber Iosif, Mara Samuel, Conte Eug. Teleky, Ioan Luther, Gârdean Silvestru, Kovacs Ludovic, Baiu Baiuț, Mara Ștefan, Bentelici Gheorghe.

*

Membrii societății de vânătoare „Căprioara” din Alșed (Bihor)

Petrovici Gheorghe, președinte, Dr. Popovici Simion, Dr. Dejen Aurel, Dr. Venter Gheorghe, Dr. Poymer Coloman, Kocsis Adalbert, Lupșa Gheorghe, Pop Sever, Nagy Mihai, Dejen Nicolae, Dejen Isif, Lontis Petru Lontis Jacob, Bodea Petru, Bodea Iosif, Mărușca Nicolae, Milioncea Gheorghe, Corund Gheorghe, Perger Carol, Popuțe Gavril, Gyurits Zoltan, Moga Victor, Popp Carol, Lazăr Teodor, Juriskoy Desideriu, Bohuș Simion, Vandici Ioan Albului, Okos Ioan, Indries Florian, Nedelescu Ralion, Bohuș Gheorghe, Weiss Samuil, Zifcsok Iosif, Szilesai Ștefan, Lang Iosif, Iacob Ilarian, Toda Ioan, Brodea Matei, Brodea Octavian, Botiri Iosif.

Domnii Membri ai Corpului silvic înscriși în Uniune sunt rugați cu insistență să trimeată Uniunii prin *cartă poștală adresa D-lor exactă*, menționând și *Județul*, pentru ca expedierea Revistei să se poată face în condițiunile cele mai bune.

LOC REZERVAT
PENTRU
MICA PUBLICITATE

FABRICA

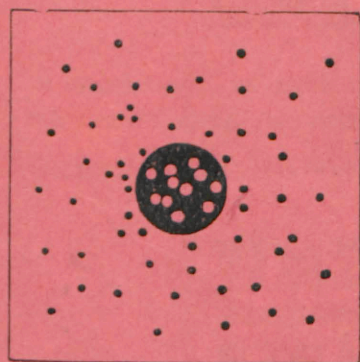
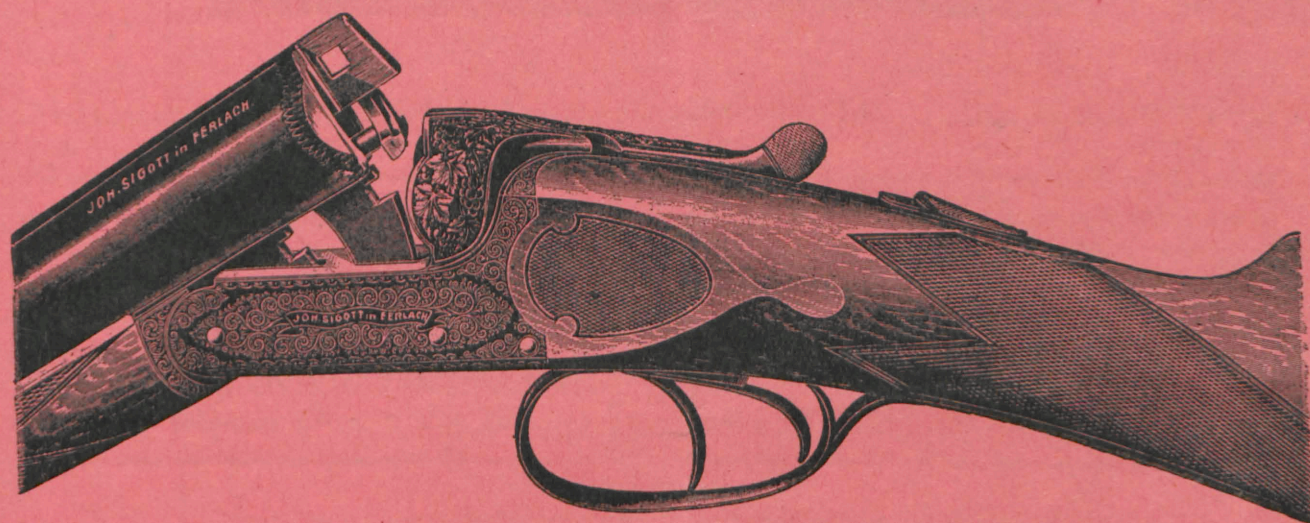
DE ARME DE VÂNĂTOARE

IOHANN SIGOTT

FERLACH — KARNTEN — AUSTRIA

PRODUCE ȘI VINDE CELE MAI MODERNE
ARME DE VANĂTOARE ȘI ANUME:

ARME DE VÂNĂTOARE ELEGANTE cu două țevi de alice cu și fără
cocoase
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE
cu un TIR SUPERIOR

CIBLA

Mărimea 63×63 cm. cu lovitură trasă din foraj Sigott-Drall-Rifle la 50 pași cu alice No. 6

Inventatorul și singurul îndreptătit la construirea „forajului Sigott-Drall Rifle“ cu efect de tir neobișnuit de strâns și o penetrație mare a alicelor (v. cibla). Construește deasemenea arme mixte, arme mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două țevi de glonț (Express) și carabine cu repetiție în toate calibrele chiar și pentru glonțul de mare viteză 7×65 Brenneke și 8t×60 Magnum. Gloanțele acestor cartușe au o traectorie aproape dreaptă până la peste 300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra vânatului. Armele pentru aceste cartușe se pot utiliza în special pentru vânarea cerbilor mari, pentru mistreți și urși.

Glonț Sigott

pentru forajul Sigott-Drall-Rifle și pentru țevi cu foraj choke

Armele mele sunt sub raportul construcției precise și solide precum și al calității tirului, foarte eftine

și dau pentru orice armă o garanție pe cinci ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalii de aur. Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști stau la dispoziția tuturor.

Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt armele mele. Se trimite la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor din România.

STR. GENERAL TELL No. 9 bis, unde se pot vedea și cumpăra.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VANATORILOR DIN ROMANIA

SEDIUL „UNIUNEI”: STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — TELEFON : 2/51/58

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătoarești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătoarească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

Abonamentul anual 300 lei. - Pentru soc. afiliate 400 lei. - Costul stemei 200 lei

Anunțuri comerciale 1 pag. 500 lei lunar
 $\frac{1}{2}$ pagină . . . . . 250 lei lunar
 $\frac{1}{4}$ pagină . . . . . 125 lei lunar
Mica publicitate. . . . . 1 Leu cuvântul
Abonamentul la „Revista Vânătorilor“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
membrii Uniunii (Art. 6 din Statute).

„Revista Vânătorilor“ este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva. De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus o întrebare tehnică vânătoarească, adresați-vă „REVISTEI VÂNĂTORILOR“

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

Plata cotizației anuale se primește până la 1 Aprilie, dată când revista se trimite contra ramburs

UNIREA face PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ în jurul UNIUNEI

Domnii colaboratori pot obține oricâte separate doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediu Uniunii, după un tarif minimal.

◆ Manuscrisele nu se înapolază. ✦ Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru „Revista Vânătorilor” ◆◆

Prețul unui exemplar 25 Lei

Prețul unui număr vechi 30 Lei